HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina maaliskuun 1. pnä — PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA — 2:nen vuosikerta ▪ 1934 No 9

Vetääkö Saksan tekniikan huippumiesten pätevyys

VERTOJA KORPISAAREN PAAVON ARVOVALLALLE?

Kahden maailmankatsomuksen rinnastus.

Maailman teknillisten aikakauslehtien sarjassa on ehdottomasti ensimmäinen kunniapaikka myönnettävä Saksan Insinööriliiton julkaisemalle »Zeitschrift des Vereins deutscher Ingenieure«. Se on Saksan teknillisen työn kuvastin.

Edessämme on tämän vuoden neljäs numero, jonka sisältö on seuraava:

1. **Työnhankinta** — Johdanto, kirj. Liiton puheenjohtaja.
2. Vuoden päätyttyä. Katsaus **työnhankinta**toimintaan, kirj. Saksan työministeri Seldte.
3. Maanvaltaukset Saksan Pohjanmeren rannikoilla, **työhankinnan** merkeissä, kirj. Tri-ins. Heiser.
4. **Työhankinta** maanparannusten kautta, kirj. Prof. Tri-ins. Zunker.
5. **Työnhankinta** asutustoiminnan kautta, kirj. Tri L. v. Bismarck.
6. **Työnhankinta** valtakunnan vesitiepolitiikan avulla, kirj. valtiosiht. Koenigs.
7. Valtakunnan vesitiehallituksen suurimmat työtehtävät **työnhankintaan** nähden, kirj. Min. neuv. Leopold.
8. **Työnhankinta** ja asuntojen rakentaminen, kirj. Min. neuv. Prof. Tri. Schmidt. (Mainittakoon, että on hankittu rakennusalalla työtä 320.000 työttömälle).
9. Saksan Valtionposti uudessa valtakunnassa, ja sen **työnhankinta**mahdollisuudet, kirj. Min. neuv. Tri. Andersch.
10. **Työnhankinta** »Öffa»-n (Yleisten töiden Oy:n kautta, kirj. Tri Wilhelmi. (Mainittakoon, että tämän järjestön kautta on rahastettu yleisiä töitä n. 20.000.000.000 Smk. vastaavan summan edestä).
11. Valtionrautatiet ja **työnhankinta,** kirj. kunniatoht. ins. Leibbraud. (Mainittakoon, että valtonrautateiden töihin on sijoitettu 75.000 työtöntä).
12. Berlinin Pohj.-Et. yhdysrata ja sen **työnhankinta,** kirj. Rataylineuv. Capelle.
13. Berliinin Liikenneyhtiön **työnhankinta**toimenpiteet, kirj. joht. Denninghoff.
14. **Työnhankinta** sähkökemiallisen teollisuuden alalla, kirj. Rachel.
15. **Työnhankinta** kivihiilen alalla, kirj. kunniatoht.-ins. Schulte.
16. **Työnhankinta** sähkövoimansiirron alalla — AEG:n tiedoituksia.

Onko näillä tiedoilla merkitystä **meille?**

Työttömyyshän on meillä »lievä» Saksaan verrattuna. Rekisteröityjä työttömiä on meillä viranomaisten tietojen mukaan 50,000. Samat viranomaiset arvioivat jokaisen neljännen työttömän olevan rekisteröimättömänä. Yhteensä siis niitä on noin 62,500. Perheiden jäsenet mukaanluettuina on siis noin 200,000 ihmistä pidettävä elossa avustuksien kautta.

Niiden muonitus, asunnot, vaatteet, lämpö ja valo arvioidaan keskimäärin 10:ksi markaksi henkilöä ja päivää kohti. Tämä tekee siis 2,000,000 markkaa päivässä ja 730,000,000 markkaa vuodessa.

Tämä summa tietää 5 % korkoa 15 miljardin pääomalle.

Normaaliaikoina nykyiset työttömät pystyivät työllään itse **luomaan** nuo 730,000,000 markkaa. Nyt valtio ja kunnat — siis veronmaksajat — hankkivat huomattavan osan siitä. Osan taas hankkivat kirkko, yhdistykset, sukulaiset, yksityiset. Taas joku osa karttuu maksamattomien vuokrien ja ruokatavara- ym. laskujen muodossa. Ja lopulta joku osa peittyy varkauksien, näpistelyjen ym. rikosten muodossa.

Yksityispankkiemme antolainaus on nykyään noin 7½ miljardia mk. Se tuottaa korkoa noin 600,000,000 mk. vuodessa.

Ulkomaisen suurrahamahdin sijoitukset maahamme nousevat noin 10 miljardiin. Nämä sijoitukset **vievät** maastamme noin 600,000,000 mk. vuodessa korkoa.

Nuo »vähälukuisten» Suomen työttömien kansalaisten työvoima merkitsee noin 15 miljardin elävää pääomaa, joka ei tuota mitään korkoa, mutta lisäksi rasittaa yhteiskuntaa 730,000,000 markan menoilla vuodessa.

Suomen Liikemiesyhdistyksessä on Korpisaari »kansantaloustieteellisesti todistanut», ettei **kuolleen** säästöpääoman korkoa nyt »kannata» alentaa.

Saksassa tekniikan huippumiehet tekevät työtä elävän pääoman kannattavaksi tekemisen puolesta.

Saksan hallituksen virallisia tietoja on epäilty. Mutta ei yksikään teknikko eikä talousmies voi epäillä sitä perusteellista työtä, joka kuvastuu tuon ammattilehden jokaisella sivulla. Siellä ei kehuta saavutuksia, vaan seikkaperäisesti tutkitaan työnhankinta-mahdollisuuksia ja -ohjelmia. Ei oteta huomioon vain omaa alaa, mutta myöskin eri alojen vuorovaikutukset. Eikä kiinnitetä huomiota vain itse työhankintaan, vaan myöskin ja ennenkaikkea töiden kansantaloudelliseen kannattavaisuuteen.

Kysymme vielä kerran: Onko näillä tiedoilla mitään merkitystä meille? Vaan ovatko parlamentarismi ja marksilaisuus **ainoat** ulkomaalaiset esikuvat, joita häpeämättä voidaan meillä »matkia»?

Ehdotamme, että Korpisaari asettautuisi vihreän pöytänsä ääreen ja laatisi meille tähän kysymykseen mahdollisimman arvovaltaisen vastauksen. Jäämme sitä odottamaan.

Pysyväisen talousneuvoston hanke vastatuulessa.

Muodostuuko itse hanke „PYSYVÄISEKSI"?

Keskustelu pysyvän talousneuvoston perustamisesta antaa lohduttoman kuvan siitä mielipiteiden sekasorrosta ja ristiriidasta, joka yleensä nyt vallitsee meidän valtiollisessa elämässämme.

Aitodemokraattisellakin taholta on ainakin muodollisesti kyllä myönnetty, että yleisten asiain hoito maassamme kaipaa enemmän asiantuntemusta ja pätevyyttä, kuin mikä nyt on asian laita. Tästä lienevät siis kaikki samaa mieltä.

Kuitenkin on ehdotus saanut huonon vastaanoton eduskunnan valiokunnissa, joista valtionvarainvaliokunta ehdottaa sen hylkäämistä, kun taas perustuslakivaliokunta tahtoo supistaa talousneuvoston tavalliseksi valtion komiteaksi. Valiokuntien keskusteluissa ja eräiden päivälehtien kirjoituksissa ilmenee jonkunlainen pelko siitä, että ehdotettu talousneuvosto muodostuisi jonkunlaiseksi »ylähuoneeksi«, joka rajoittaisi eduskunnan toimintavapautta ja päätösvaltaa, — siitä huolimatta, että hallituksen ehdotuksen mukaan talousneuvostolla ei olisi minkäänlaista päätösvaltaa. »Oikeiston« taholla ilmenee taas pelko siitä, ettei talousneuvostolla tulisi olemaann mahdollisuuksia oleellisesti vaikuttamaan asioiden käsittelyyn, vaan että sen toiminta muodostuisi vain jonkunlaiseksi muodollisuudeksi, josta on enemmän kuluja kuin hyötyä.

Edessämme on siis tässä asiassa tuo ainainen ilmiö, joka on nykyiselle parlamentarismille oleellinen: Teoriassa otetaan kokonaisuuden etu lähtökohdaksi, mutta käytännössä muodostuu asia puolueitten väliseksi **valtataisteluksi,** joka kuluttaa loppuun kaikki ne voimat, joita pitäisi käyttää valtakunnan asioiden järjestelyyn ja hoitoon.

Ei voida sanoa aiheettomaksi vasemmistoaineksien pelkoa siitä, että talousneuvosto voisi muodostua oikeistoaineksien valtavälineeksi. Eikä voida myöskään väittää aiheettomaksi oikeiston pelkoa siitä, että vasemmiston vastustus talousneuvostoa vastaan muuttaisi sen luonnetta pelkäksi muodollisuudeksi.

Cajanderin ajatus pysyväisen talousneuvoston perustamisesta on kuolleena syntynyt suunnitelma. On aivan turhaa yrittää saada enemmän pätevyyttä vaikuttamaan asiain hoitoon sellaisen järjestelmän puitteissa, jonka kantajoukon täytyy ennenkaikkea pitää noita pätevyyden edustajia vain **kilpailijoina vallasta** — jopa vaarallisina ja ehkä ylivoimaisinakin kilpailijoina.

»Pätevyys oikeuksiinsa» on tunnnuslause, joka on toteutettavissa vain ammattisääty-pohjaan perustuvassa kansanedustuslaitoksessa. Ja sellaista laitosta ei voida luoda kädenkäänteessä, äänestämällä. Mutta hukkuva tarttuu oljenkorteen, ja loppuunkuluneen järjestelmän »arvovaltaiset» luulevat vielä voivansa sitä parsimalla pelastaa.

Keskustelu valiokunnissa antaa heille uudemman kerran elävän todistuksen siitä, kuinka toivotonta se on tyrkyttää pätevyyttä järjestelmälle, joka perustuu epäpätevyyden palvontaan.

Parhaimmassa tapauksessa — ja huolimatta siitä voittaako tässä asiassa oikeiston tai vasemmiston kanta — tulee Cajanderin »aivotrustista« vain lisätulolähde muutamille »arvovaltaisille».

"Pulapsykoosi" — ja radiopsykoosi, sekä — loogillisuus.

Viime sunnuntaina piti Ryti radiopuheen, jossa hän huomautti, ettei elämä yleensä ole loogillinen. Tästä totuudesta hän antoi itse hyvän todisteen, kun hän **"Kotimaisen viikon"** avajaisissa ylisti **ulkomaan** kauppamme edistäjiä. Nimittäin, vientiteollisuutemme yrittelijöitä, jotka hankkivat maahamme ne valuutat, joilla voimme ostaa ulkomaista tavaraa. Ne ovat näet olleet yhtä reippaita, rohkeita ja viisaita kuin erinäiset pankkimiehemme, ne kun ovat ensimmäisinä päässeet "pulapsykoosista" irti.

Rydin hoitamassa pankissa löytyy viime raporttien mukaan tällä kertaa noin puolitoista miljardia edellämainittuja vientimme hankkimia valuuttoja. Luulisi vaikkapa itse "pulamiestenkin" pääsevän "pulapsykoosista" irti, kunhan heilläkin olisi tuonkaltainen lääke tarjolla. Sillä niinkuin Ryti itse huomauttaa, riippuu paljon "sielullisista tekijöistä", joihin kuuluu muun muassa huoli perheen toimeentulosta.

"Ei edes talouselämä ole loogillista, vaikka sen pitäisi pohjautua kylmiin laskelmiin" — sanoi Ryti edelleen. Kuinkahan olisikaan, jos Ryti yrittäisi ottaa käytäntöön hieman vähemmän **kylmiä,** mutta enemmän **loogillisia** laskelmia?

卐

Eräs Rydin edeltäjä teki aikoinaan sellaisen "kylmän" johtopäätöksen, että koska Suomen markan arvo oli laskenut kymmenenteen osaan, niin se on nostettava takaisin vanhaan arvoonsa. Tähän päämäärään hän pyrki säännöstelemällä niin raha- kuin tavarakauppaakin. Seurauksena oli, että Suomen markan noteeraus Ruotsin kruunuun verrattuna oli milloin 1000, milloin 1700, milloin 1300. Kuitenkin k.o. edeltäjä ylisti kauan ja sitkeästi säännöstelyviranomaisia yhtä reippaasti kuin Ryti nyt ylistää ulkomaan valuutan hankkijoitamme. Lopuksi sitten havaittiin, että "talouselämän alkulähde oli ihmisessä" — tuolloin erinäisissä Pietarista tulleissa juutalaispankkiireissa, jotka keinottelivat Suomen markalla Tukholman pörsseissä. Hankittiin Suomen Pankille valuuttavarastoa ja lyötiin noita keinottelijoita niiden omilla pelikeinoillaan. Ja tällöin todistettiin maailmalle ja itsellemme, että valuuttaheilahdukset niiden aiheuttamine "psykooseineen' olivat olleet **KEINOTEKOISIA** — ja että tuo niin kauan ylistetty säännöstelypolitiikka oli ollut **VÄÄRÄ,** sillä nyt pysyi Suomen markan kurssi niin vakaana, ettei edes katsottu olevan mitään syytä vielä pitkiin aikoihin sitoa sitä takaisin kultaan, — ja kauan kestänyt valuuttapula oli **voitettu.**

On siis syytä nytkin tarkkailla, missä määrin **nykyinen** pula on **keinotekoista,** ja senkin syyt etsittävä **ihmisistä,** sekä **— MISTÄ IHMISISTÄ?**

Herätkää Suomen kansalaiset ajattelemaan **omilla aivoillanne!**

Kyllähän susi syitä keksii...!

Arki-ihmisen mietteitä IV.

Suuressa osassa pääkaupunkiamme käytetään ruokataloudessa polttoaineena kaasua. Kaasun käytön mittaamista varten on jokaisessa huoneistossa kaasumittari, jonka kaasulaitoksen edustaja käy säännöllisin väliajoin lukemassa maksun perimistä varten. Mutta käytetään myös kaasumittareita, joita ei lueta. Näistä mittareista saadaan kaasua panemalla mittarin sisään lovellinen metallinappi. Kun nappia vastaava määrä kaasua on kulutettu, loppuu kaasun tulo, eikä sitä saada lisää, ennenkuin uusi nappi on mittariin pantu. Tällaisia metallinappeja saavat kaasunkäyttäjät ostaa esim. maitomyymälöistä, ja nimitetään niitä "poleteiksi".

Poletti on siis ruokataloudessa välttämätön maksuväline kaasun ostoa varten. Ilman sitä voidaan joutua hyvin kiusallisiin tilanteisiin, jos kaasu sattuisi loppumaan odottamatta. Pahemmin olisi asianlaita vielä, jos poletit sattuisivat lähitienoiltakin loppumaan. Tällaista polettipulaa ei liene vielä ilmennyt, mutta sellaisenhan kuka hyvänsä voisi keinotekoisesti aikaansaada ostamalla kaikki poletit. "Vaivojensa palkaksi" voisi hän sitten myydä niitä halukkaille kalliimmalla hinnalla. Tällainen ansaitsemistapa, jossa siis käytetään hyväkseen toisen hädänalaista tilaa, joutuu yleensä ankaran arvostelun alaiseksi, ja sitä syyllä nimitetäänkin **kiristämiseksi.**

Kiristämistä ei mitenkään kaunista se seikka, että kiristäjä keksii syitä puuhailunsa puolustukseksi. Hänhän voi esim. väittää, että hän on oikeutettu ostamaan omalla rahallaan niin paljon poletteja kuin häntä huvittaa. Ja myymällä niitä muille hän **uhraa omat poletinkäyttömahdollisuutensa ja on siitä syystä oikeutettu ottamaan niistä kalliimman hinnan.** Hän voi myös todistaa, että hänelle polettihommastaan **aiheutuu kustannuksia.** Tietenkään tämä selitys ei tyydytä poletin käyttäjiä, sillä heidän mielestään hän vain on tarpeettomana välikätenä kallistamassa polettien ja siis myös kaasun hintaa.

Paras keino tällaisen kiristyksen estämiseksi on se, että **kaasulaitos päästää liikkeelle lisää poletteja.** Sillä lopultahan kiristäjältä täytyy mahdollisuuksien kaikkien uusien ja yhä uusien polettien ostoon loppua. Kaasulaitoksen täytyy kuitenkin polettien liikkeeseenlasku toimittaa perin varovaisesti. Poletteja näet ei saa laskea liikkeeseen enempää **kuin**

(Jatk. siv. 4.)

Pariisilaisten

mallikenkien kansantaloudellinen merkitys.

Mietteitä kotimaisen viikon johdosta.

"Kotimainen viikko" on lyhennys. Virallinen nimi lienee "Kotimaisen työn viikko". Tuo nimitys on taas harhaanjohtava. Vientiteollisuutemmehan tekee myöskin työtä kotimaassa ja myypi sen tuotteita ulkomaille, jotta saisimme valuuttoja, joilla maksamme tuonnistamme.

"Kotimainen viikko" tarkoittaa todellisuudessa "Kotimaisten tuotteiden kotimainen ostoviikko". Siis pyrkimys tuon **omavaraisuusajatuksen** edistämiseen, jota on niin ankarasti **moitittu** silloin, kun se on esitetty tältä vihatulta natsitaholta. Nyt "arvovaltaiset" talouselämämme huippumiehet itse saarnaavat radiossa ja lehdissä: "osta kotimaisia **eikä** ulkomaisia tuotteita!" Viime syksynä **samat** miehet saarnasivat erään "viikon" aikana: "Osta **ulkomailta** — nimittäin Englannista!" Mistä syistä he ovat nyt muuttaneet mieltään? Senkö tähden, että välillä on ollut vielä kaksi "valkoista" viikkoa, nimittäin IKL:n ja — Elannon?

"Osta kotimaista, **eikä** ulkomaista!" — "Osta Englannista, **eikä** Saksasta!" — "Osta Elannosta, **eikä** muilta!"

Aina tuo sama ajatus: **jonkun toisen kustannuksella.**

"Hienot" naiset eivät huoli kotimaisista kengistä, koska pariisilaiset kengät ovat "hienompia". Köyhät naiset ostaisivat kernaasti kotimaisia kenkiä, kunhan heillä vain olisi rahaa.

Ketkä lienevätkään enemmistössä, ne "hienotko" vai ne köyhät?

Suomen Pankissa on nyt n. 1,500,000,000 markan edestä joutilasta ulkomaan valuuttaa. Yksityispankeissamme lienee lisäksi ainakin 500,000,000 mk joutilasta kotimaan rahaa. Kumpaakaan ei panna liikkeelle, koska pankit ansaitsevat enemmän kiskomalla korkeata korkoa 8 miljardin antolainauksella kuin lainaamalla talouselämällemme 10 miljardia kohtuullisella korolla. Sentähdenpä köyhillä naisilla ei olekaan rahaa, millä ostaisivat kotimarkkinateollisuutemme tuotteita. Samasta syystä kotimarkkinateollisuutemme työntekijät eivät pysty kuluttamaan riittävästi maanviljelyksemme tuotteita. Ja sentähden taas talouselämämme "ei nauti pankkien taholta luottamusta".

Rohkenemme vahvasti epäillä **lukevatko edes** nuo pariisilaisten kenkien ihailijattaret "talouselämämme huippumiesten" kauniita kirjoituksia. Pidämme äärettömän tärkeänä, että kotimarkkinateollisuutemme saataisiin elpymään. Toivomme sentähden, että "arvovaltaisemme" kävisivät kerrankin asian **ytimeen** käsiksi, kiinnittäen huomiotansa perusajatukseemme:

"Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus.

Silloin näet päästään sellaisiin tuloksiin, ettei ole enää väliäkään, vaikka muutamat Espiksen putiikit edelleenkin möisivät silloin tällöin jonkun pariisilaisen mallkenkäparin, diplomaattiemme ja muiden arvovaltaisten tanssiaisissa kulutettaviksi. Ja vaikkapa paperiteollisuutemme edelleenkin hankkisi valuutan niiden maksamiseen.

Herää, Suomen kansa oivaltamaan, ettei kotimaista työtä voida edistää vain korulauseilla.

RAHA „ajatustemme avartajana"?

Aivan äskettäin meille kertoi eräs tuttavamme olleensa muutaman täkäläisen »pää-äänenkannattajan» toimituksessa ja hänen siellä istuessaan oli sinne tullut henkilö, joka toi kirjoituksen lehteen. Toimitussihteeri otti kirjoituksen vastaan ja kirjoittajan poistuttua tarkastamatta millään tavalla itse kirjoitusta, huomautti, että kirjoittaja on heidän ilmoittajansa, täytyy katsoa, mitenkä paljon on ilmoittanut, jotta voi määritellä kirjoituksen arvon ja aseman lehdessä. Siinä on kuvaava tapaus siitä, mitenkä meillä sanomalehdistössä arvostellaan asioita ja mitkä seikat määräävät lehden sisällön.

Tämä ei luonnollisesti ole mikään tavaton tapaus, vaan sellaisia tapauksia sattuu joka päivä ja koko meidän lehtiemme sisällön määräävät juuri tällaiset tekijät. Se on raha, joka meillä määrää. Sanomalehdet muokkaavat maaperän siten, kun raha käskee ja mitä se käskee, sen me kaikki tunnemme ja tiedämme. Raha määrää meillä poliittisen elämän kulun puhumattakaan siitä, että se ohjaa meidän talouttamme. Se on tullut siksi tekijäksi, joka näkee vain oman edun ja jonka lumoissa meidän kansaparkamme saa kitua ja josta se on täydelleen riippuvainen.

Kotimainen ja englantilainen viikko ovat myöskin meillä selviä, näkyväisiä esimerkkejä, miten raha vaikuttaa. Sanomalehtien asenne syyskuulla englantilaisen viikon aikana ja nyt kotimaisen viikon aikana osoittaa meille tilanteen surkeuden. Me muistamme mitenkä meidän suurlehtemme ottivat vastaan englantilaisen viikon. Viikkomääriä etukäteen asiasta puhuttiin, vieläpä lähetettiin edustajia Englantiin saakka ottamaan »vaikutteita» vastaan ja suhtautumaan englantilaiseen viikkoon englantilaisten kannalta katsottun. Punta teki tehtävänsä. Sanomalehtien palstat olivat hukkua ilmoituksiin ja englantilaisia mainostaviin kirjoituksiin. Julkaistiin erikoisia ilmoituslehtiä, kun tilaa ei riittänyt tavallisessa lehtikoossa. Kotimainen työ, teollisuus unohtuivat silloin tyystin. Raha muokkasi, avarsi ajatukset, vieläpä siihen syntiin lankesivat nekin, joilla ei luullut olleen aihetta ruveta kiekkumaan.

Nyt kotimaisen viikon vietto siihen verrattuna tuntuu melko laimealta. Kotimainen työ, teollisuusparka ei jaksanut niin paljon asiata auttaa, levittää rahoja, että se olisi saanut yhtä loisteliaan vastaanoton kuin englantilainen viikko. Se ei pystynyt ostamaan sanomalehtiä, kuten englantilaiset punnillaan eikä myöskään näin ollen julkista mielipidettä.

(Jatk. siv. 4)

JUNTAN päältä nähtyä.

IV.

Viime aikoina on nähty ja kuultu monenmoisia kummitusjuttuja. Toiset ovat jo häipyneet kansalaisten mielistä, mutta uusia on taas tapeetilla. Kyllä se vain on kummallista, että aina vain kummittelee. Tässä hiljattain luimme päivälehdistä sellaista, että Helsingin Työväen yhdistys on anonut talolleen anniskeluoikeuksia. Se se vähän on kummallista. Ei itse anniskelussa ole mitään kummallista, mutta siinä hommassa ja hommaajassa, sillä päätekijänä koko hommassa on ollut itse Sasu lupsakoine meininkeineen. Muistamme vielä senkin, kuinka Sasu joku aika takaperin oli niin vastustavalla kannalla — kuin kukkoteiri — että jotka vain puhuvatkin anniskeluista ja maistelemisesta, olisi saanut passittaa hornan tuuttiin (Sasuile kyllä olisi sentään saanut olla aina pieni ruokaryyppy). Sasun esiintyminen anniskeluhommassa on saanut Sillanpään Miinan nousemaan takajaloilleen ja hirmustumaan; että kuinkas sinä Sasu nyt tuollaista hommaat, eihän se ole laitaihmisen meininkiä. Mutta Sasu, jolka on (— ainakin omien sanojensa mukaan —) lupsakka Savolainen, tuumas vain, että piteehän tok olla jottain hyvvee. Ja eihän se mitään vaikka työväentalon nurkat vähän holille haisee, kunhan vain rahaa tulee. Sillä raha on hyvää, se ei haise, vaikka ne olisivat ryssän ryplia, ei ainakaan Sasun mielestä. Ja sitten ne perustelut; ne tuntuivat kovin lapsellisilta.

Muka Alkon ravintola vie iltasella kaikki H. T.y:n biljaardikundit, kun talolla ei ole anniskelua. Kansa kun alkaa virrata aina iltasella muualle. Mutta eiköhän ne liene Sasu muita syitä, minkä tähden kansa muualle rientää? Sepä se. Keinottelu on mailman herrana ja täytyyhän sitä H. T.y:n jostain saada tuloja, kun velkaa kuuluu olevan, että saa laskea kymmenissä miljoonissa. Ja taloa ei noin vaan laskettaisi luisumaan pois käsistä, sillä silloin loppuisi noskepampuilta lihavat päivät; onhan anniskelu tuottavaa hommaa, samalla saa kynittyä kansalta viimeisetkin pennoset. Mutta kovin tuntuu murheelliselta Sasun ja kumppanien elämä ja synkältä näyttää tulevaisuus, kun kynittävät lam-

(Jatk. siv. 4.)

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän hakemiston, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

23. 2. Valtiovarainvaliokunta ehdottaa hylättäväksi lakiehdotuksen pysyvän talousneuvoston perustamisesta. Perustuslakivaliokunta ehdottaa neuvoston valtuudet huomattavasti supistettaviksi.

*

23. 2. Alkoholiliikkeen puhdas voitto vuodelta 1933 oli n. 112 milj. mk. Valmisteveroina y.m. suoritettiin valtioille n. 144 milj mk.

*

23. 2. Laatokalla ovat muutamat kalastajat olleet tuuliajolla jäälautalla, mutta pelastuivat sittemmin mantereelle.

*

25. 2. Avattiin Kotimainen viikko.

*

25. 2. Vietettiin Jääkärien vuosijuhla. Jääkäriliiton puheenjohtajaksi valittiin kenraali Valve.

*

25. 2. Suomen ja Ruotsin välisessä jääpallo-ottelussa voitti Suomi Helsingissä 3—0 ja Ruotsi Tukholmassa 3—1.

*

27. 2. Valtioneuvos, professori E. N. Setälä täytti 70 vuotta.

*

27. 2. Suomen ulkoministeri Hackzell saapui Tukholmaan vierailulle.

*

28. 2. Suomeen saapuivat italialaiset kenraali Traditi ja eversti Gresele suojeluskuntien vieraina.

28. 2. Helsingin kaupungin tilinpäätös vuodelta 1933 osoittaa 95 mmk. säästöä.

*

21. 2. Parisin vetoomusoikeuden asessori Albert Prince on löydetty murhattuna Dijonin lähellä. Hänen piti nimittäin esiintyä päätodistajana Staviskyn kavallusjutussa.

*

21. 2. Stavisky oli yksityiselämäänsä v. 1929—34 käyttänyt »noin» 86 milj. francia eli 24 milj. Smk. Shekkejä hän kirjoitti samana aikana noin 480 milj. Smk edestä.

*

22. 2. Englannissa ryhtyy valtio avustamaan maitotaloutta.

*

22. 2. Viron valtiomies Konstantin Päts täytti 60 vuotta.

"Kotimainen Viikko".

Kotimaisen viikon nimellä kulkee maassamme se viikko, jota paraikaa vietämme. Maassamme on vietetty monen monia viikkoja, nyt on tullut viimeinkin "kotimaisen viikon" vuoro. Viikon nimi lienee hiukan epäonnistunut. Tarkoituksenahan on saada kuluttavan yleisön huomio kiinnitetyksi kotimaisiin tuotteisiin ja ostamaan niitä, siis omavaraisuuden edistäminen on kysymyksessä. Kotimaiseen tuotantoon kuuluu myöskin ja ennen kaikkea maataloutemme. Maataloutemme on kaiken tuotannollisen elämän perusta meillä. Me olemme siitä jo ajatuksemme aivan äskettäin lausuneet, joten emme halua siihen tämän asian yhteydessä puuttua.

Meidän pyrkimyksenämme on aina ollut saada työ kunniaan ja ennen kaikkea kotimainen työ kotimaisissa tuotteissa, joita oman kuluttavan yleisömme tulisi käyttää.

Saada täydelleen nykyisenä liberalismin aikana kotimaiset tuotteet siihen asemaan, mikä niille kuuluu, on melko vaikeata.

Meidän päivälehtemme ovat jo ennättäneet lausua ajatuksensa tästä viikosta. Kaikilla on ollut aihetta panna tyydytyksellä merkille, mitenkä meidän kotimaiset tuotteemme ovat kehittyneet sekä laadulleen että määrälleen. Vaikka meillä on ollut pula-aika, niin sittenkin kotimarkkinateollisuus on osoittanut huomattavaa nousua. Tämä on kaikki ollut mahdollista suomalaisen sitkeän yrittäjähengen avulla.

Kotimaiselle työlle ja yrittäjille tahdotaan nyt antaa kaikilla tahoilla täysi tunnustus, vieläpä tyypilliset rahavallan tukijatkin omahyväisyydessään muistavat sitä. Valtiovaltammekin taholta on sille osoitettu huomiota.

Näin kotimaisen viikon aikana palaa väkistenkin mieli siihen viikkoon, joka vietettiin viime syyskuussa ja jota vietettiin englantilais-suomalaisen viikon nimellä. Myöskin tekee mieli tehdä vertailuja. Jokainen, joka silloin piti silmänsä ja korvansa auki, näki myöskin sen ylitsevuotavaisuuden juhlinnassa, mikä kaikissa tilaisuuksissa, puheissa ja näyttelyissä oli vallalla. Mentiinpä niin pitkälle, että suomalaisia tavaroita juhlittiin englantilaisina eikä juhlahumussa pidetty väliä silläkään, että englantilainen ilotulitus vietettiin saksalaisilla ilotulitusvälineillä. Kun vertaa sitä juhlintaa ja tunnelmaa, niin ikävä kyllä täytyy itselleen tunnustaa, että kotimaisen tuotteen mainostus on melko laimeata. Siihen ei ole löytynyt niin paljon perusteita, kun vertailunalaisella viikolla syyskuulla.

Julkisuudessa on monissa lehdissä tahdottu korostaa sitä puolta, että kotimaiset tuotteet on saatava kuluttavan yleisön huomion alaisiksi ja *siksi on tehtävä voimakasta herätystyötä. Kotimaisen tuotteen läpiviemiseen ja voittoon saattamiseen riittää vain pelkkä herätystyö ja oma henkilökohtainen voima, suomalainen sitkeys,* siihen ei ole aihetta odottaa valtion tukea, kuten eräskin sanomalehdissä haastateltu mainitsi. Mutta kun oli kysymyksessä englantilaisten tavarain maahan tuonti, niin silloin ei paljas herätystyö riittänyt, silloin oli kaikki valtion sekä viralliset että epäviralliset elimet pantava liikkeelle mainostusta suorittamaan sekä lisäksi siihen tarvittiin kauppapoliittiset neuvottelut ja sopimukset voimaan ja niitten avulla piti sitten pakoittaa Suomen kansa ostamaan englantilaista tavaraa, vieläpä lisäksi englantilaisten kautta esim. puolalaista hiiltä kalliimmalla hinnalla kuin mitä suoraan Puolasta ostettuna olisimme voineet saada.

Onko tämä suoraan itsepetosta vai tarkoituksellista kansanpettämistä, mitä julkinen sana kaikkine apureineen harjoittaa. Kotimaisille tuotteille riittää vain pelkkä tunnetuksi tekeminen.

Meillä ollaan valmiit ylpeilemään siitä, että meillä kotiteollisuuden hyväksi on tarvittu turvautua vain vähän kauppapoliittisiin tekijöihin ynnä muihin vastaavanlaisiin muka pakollisiin suosimiskeinoihin. Muualla suurvallcissakin ollaan ryhdytty tällaisiin toimenpiteisiin, meillä ei ja siksi on meillä pakko turvautua muihin keinoihin, kuten "herätystyöhön", niin kuin meidän "yksityisyrittäjiemme" "päätuki" Kauppalehti asiasta kirjoitti.

Meidän kotimainen tuotantomme on jotenkuten mennyt eteenpäin ja kuitenkin sillä on ollut suuret esteet edessä. Siitä sanotaan, että se ei vielä pysty monellakaan alalla kilpailemaan ulkomaisten tuotteiden kanssa ja siinä on syynä meidän liberalistien petospolitiikka. Meidän kotimainen työmme kokonaisuutena ei tule pääsemäänkään kukoistukseen eikä kansamme hyvinvoivaksi, ennenkuin meillä vapaudutaan valheliberalismin vääristä opeista ja ymmärretään antaa kotimaiselle työlle se arvo, minkä kansan talouselämä kokonaisuutena edellyttää, ennenkuin meillä tajutaan, että talouselämä ja kotimainen tuotanto vaativat määrätietoista, epäitsekästä johtoa menestyäkseen.

Kotimaisen kulutustavaran tuotanto vaatii huoltajikseen sellaisia henkilöitä, jotka ymmärtävät antaa sille tulevan arvon. Se ei voi kehittyä voimallisesti eikä se pysty kansamme hyvinvoinniksi palvelemaan kuluttavaa yleisöä, ennen kuin sille taataan ne menestymisen edellytykset, *mitkä me voimme kokonaisuuden etua rikkomatta sille antaa.*

Paitsi kauppapoliittisia seikkoja, tullisuojaa, herätystyötä y.m.s. tarvitsee kotimaisten kulutustavarain tuotantomme järjestelyä talouselämässä yleensä ja niin että tuotanto ja kulutus ovat oikeassa suhteessa sekä ennen kaikkea järjestelyä rahatalouselämän alalla. Meillä ei voine yritteliäisyys täysin viritä, ennenkuin meillä tuotanto vapautuu rahavallan ryöstöstä ja *yrittäjä voi kokonaan antautua kansan palvelijaksi eikä niinkuin nyt, että hänen pitää olla lähinnä "luottomiesten" saalistuksen uhrina.*

Liberalismin aallot lainehtivat vielä korkealla, sillä on mahdollisuus tässäkin asiassa lyödä sumua kansan silmille ja saalistaa sameassa vedessä. Mutta me uskomme kansamme heräämiseen. On tuleva aika, mahdollisesti piankin, että meillä kotimainen työ ja tuotanto pääsevät arvoonsa ja saavat vapaasti määrätietoisen johdon alla yrittää ja palvella kansakunnan talouselämää.

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevalla otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, uskonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Olemme lainanneet kappaleen Otavan kustantamasta teoksesta *"Kalevalan Tarinat"*.

LAULUN MAA.

Tuhansien järvien, loputonten metsien, siintäväin salojen maa on tämä maa, ja täällä on laulun koti.

Astut pehmeälle sammalelle, jolkasi uppoaa siihen, mutta ei kuulu risahdustakaan. Äänettömyys kaareutuu kuin kirkon holvi pääsi päällä. Silloin honkametsä huokailee — se huokailee aina — ja mielesi käy niin kummaksi tuon suuren yksinäisyyden keskessä. Ken syntyi siellä, missä hongikko humisi, hän ei sitä koskaan unohda; hänellä on sydämensä kaihoisa kaipuu, joka ei ikinä asetu. Sitä kaipuuta on laulujen maan laulussa.

Soudat purttasi pitkin siintäviä selkiä ja kapeita salmia. Rannalta kuuluu kirveen isku, tai lähtee pelästynyt sorsa lentoon lepattavin siivin. Monin kerroin vahvistettuna kohtaa korvaasi vettä myöten kantautunut ääni. Annat katseesi liukua kauas, yli järven selän, tuonne missä ranta jälleen yhtyy rantaan. Mitä? Onko se näköhäiriö? Vedenpinta kohoaa, metsä riippuu ilmassa. — Juuri sitä on laulujen maan laulussa: suurta jymyä pienestä aiheesta; kangastuksia; painon ja tilan suhteettomuutta.

Raskaana hautoo keskitalven pimeä maata. Se vaimentaa äänet. Pehmeänä kuin villa laskeutuu lumi kantelon kielille. Lumen raskauttamina seisovat puut hankien keskessä. Semmoisessa metsässä on rauhaa, tynnyttävää rauhaa maailman myrskyissä kiihoittuneelle mielelle, painostavaa kuolemanrauhaa raittiille nuoruudentoivolle, joka juuri haluaa maailman myrskyihin.

Mutta kevät tulee. Ei huomaamatta, ei vähitellen, päivä päivältä, ei kehittäen yhtä lehteä tänään, huomenna toista, vaan yhdellä iskulla ikäänkuin taikavoiman kautta. Siinä missä pari viikkoa sitten ajoit reessä jäitä myöten, siinä tänään soutelet veneessäsi, siinä rannan puut avaavat silmukoitaan, siinä laulelee leivo hurmaantuneena siitä, ettei se koskaan ole kauniimpaa kevättä nähnyt. Jäälohkareet uivat järvestä järveen, joutuvat koskien kitaan ja murtuvat mahtavasti ryskien vasten kalliorantoja. Talvi huokui lepoa ja kuolemanrauhaa, kevät uhkuu pulppuavaa riemua ja itävätä elämää kaikkialla.

Tulee juhannus. Mihin on verrattava valo, joka ei ole päivää eikä yötä ja kuitenkin kumpaistakin! Lämpöä ja värejä! Ahkeraa tointa pitkin päivää, jotta kaikki tehtävä valmistuisi ennen toisen talven tuloa! Mutta kun ilta lähenee, hiljenee elon vilkas tykintä. Ei nuku kukaan; kenpä laskeutuisi lepoon semmoisena iltana, ennenkuin yö jo on myöhäksi kulunut? Tietämättään tahtomattaan hiljentää puhuva ääntään. Kaukaiset esineet näyttävät lähenevän, kaikki piirteet ovat selvät kimmeltävässä valossa, ja kuitenkin on kaikki ikäänkuin hienoon harsoon verhottuna. Verrattoman ihana ja sanoin selittämätön on pohjolan kesäyö, ja silloin syntyvät sen kauneimmat laulut.

Hiljaisten, suurien selkien rannoilla ovat talot. Niiden asukkaat elävät siellä yksitoikkoista, jokapäiväistä elämätään. He kyntävät vaivalla kivistä maata, he kylvävät toivoen runsasta satoa ja he korjaavat viljansa usein antaen hallalle osan sadostaan. Kun talvi-illat tulevat, sytytetään tulet, miehet veistävät, naiset kehräävät ja kutovat, tai he hakevat kaikki nautintoa ja lepoa armaassa kylyssä. Ken uskoisi, että juuri täällä, näiden karussa luonnossa raatavien keskuudessa, on laululla syvimmät juurensa? Ja kuitenkin — kun näet syvät, haaveilevat katseet, kun kuulet kielen soinnun, huomaat puhelun kuvarikkauden ja sen leikillisesti loiskahtavan juoksun, kun tajuat tyynen huomautuksen salatun tarkoituksen — silloin et enää epäile. Mutta tiedä se, että arkielämä ja sen kouraantuntuva todellisuus on se maaperä, josta kiihkeimmänkin mielikuvituksen elähyttämä laulu versoo. Äläkä ihmettele, jos laulussa neidon kera, joka liikkuu tavallisimmissa arkiaskareissa, käärityin helmoin, kylpyvasta kainalossa ja maitokiulu kädessä, myös tapaat pienoisen miehen, joka ei ole peukaloa pitempi, mutta joka vaivatta tappaa semmoisen mullikan, jonka häntä huiskii Karjalassa turvan puhkiessa Pohjan pientarilla.

Sinä tuhatjärvisen maan ihana laulu! Suo sulkujesi avautua, anna ikivanhojen ja kuitenkin alati uusien kuvaisi esiintyä niin, että nuori kansa voisi tajuta ytimesi ja sinusta ammentaa menneiden aikojen muistoja ja uskoa tulevien päivien varalle.

VÄINÄMÖISEN SOITTO.

Vaka vanha Väinämöinen,
laulaja iänikuinen,
sormiansa suorittavi,
peukaloitansa pesevi.
Istuiksen ilokivelle,
laulupaalle paneikse
hope'iselle mäelle,
kultaiselle kunnahalle.
Otti soiton sormillensa,
käänti käyrän polvillensa,
kantelen kätensä alle.
Sanan virkkoi, noin nimesi:
»Tulkohonpa kuulemahan,
ku ei liene ennen kuullut
iloa ikirunojen,
kajahusta kanteloisen!»
Siitä vanha Väinämöinen
alkoi soittoa somasti
hauinruotaista romua,
kalanluista kanteletta.
Sormet nousi notkeasti,
peukalo ylös kevent.
Jo kävi ilo ilolle,
riemu riemulle remahti,
tuntui soitto soitannolle,
laulu laululle tehosi.
Helähteli hauin hammas,
kalan pursto purkaeli,
ulvosi upehen[1] jouhet,
jouhet ratsun raikkahuivat.
Soitti vanha Väinämöinen.
Ei ollut sitä metsässä
jalan neljän juoksevata,
koivin koikkelehtavata,
ku ei tullut kuulemahan,
iloa imehtimähän.
Oravat ojentelihe
lehväseltä lehväselle;
tuohon kärpät kääntelihe
aioillen[2] asettelihe.
Hirvet hyppi kankahilla,
ilvekset piti iloa.
Heräsi susiki suolta,
nousi karhu kankahalta
petäjäisestä pesästä,
kutiskosta kuusisesta.
Susi juoksi suuret matkat,
karhu kankahat samosi;
viimein aiallen asettui,
veräjälle vieretäikse,
aita kaatui kalliolle:
veräjä aholle vieri.
Siitä kuusehen kuvahti,
petäjähän pyörähytti,
soitantoa kuulemahan,
iloa imehtimähän.
Tapiolan tarkka ukko,
itse Metsolan isäntä,
ja kaikki Tapion kansa,
sekä piiat jotta poiat,
kulki vuoren kukkulalle
soittoa tajuamahan.
Itseki metsän emäntä,
Tapiolan tarkka vaimo
sinisukkahan siroikse,
punapaulahan paneikse,
loihe koivun konkelolle,
lepän lengolle levahti
kanteloista kuulemahan,
soittoa tajuamahan.
Mi oli ilman lintujaki,
kahen siiven sirkovia[3],
ne tulivat tuiskutellen,
kiätellen kiirehtivät
kunnioa kuulemahan,
iloa imehtimähän.
Kokko[4] kun kotona kuuli
sen sorean Suomen soiton,
heitti pentunsa pesähän;
itse loihe lentämähän
soittohon sulon urohon,
Väinämöisen vääntelöhön.
Korkealta kokko lenti,
halki pilvien havukka,
allit aalloilta syviltä,
joutsenet sulilta soilta,
pieniäki peiposia,
lintuja livertäviä,
sirkkuja satalukuisin,
leivoja liki tuhatta
ilmassa ihastelivat,
hartioilla haastelivat
tehessä isän iloa,
soitellessa Väinämöisen.
Itse ilman luonnottaret,
ilman impyet ihanat
iloa imehtelivät,
kanteloista kuuntelivat;
mikä ilman vempelellä,
taivon kaarella kajotti,
mikä pienen pilven päällä,
rusoreunalla rehotti.
Tuo Kuutar, korea impi,
neiti Päivätär pätevä
pitelivät pirtojansa,
niisiänsä nostelivat,
kultakangasta kutoivat,
hope'ista helskyttivät
äärellä punaisen pilven,
pitkän kaaren kannikalla.
Kunpa saivat kuullaksensa
tuon sorean soiton äänen,
jo pääsi piosta[5] pirta,
suistui sukkula käestä,
katkesihe kultarihmat,
helkähti hopeaniiet.
Ei sitä oloista ollut,
ei ollut ve'essäkänä
evän kuuen kulkevata,
kalaparvea parasta,
ku ei tullut kuulemahan,
iloa imehtimähän.

— — — — — — — — — —

Ahto, aaltojen kuningas,
ve'en ukko ruohoparta,
ve'en kalvolle veäikse,
luikahaikse lumpehelle;
siinä kuunteli iloa.
Itse tuon sanoiksi virkki:
»En ole moista ennen kuullut
sinä ilmoisna ikänä,
soitantoa Väinämöisen,
iloa ikirunojan!»
Sisarukset sotkottaret,
rannan ruokoiset kälykset,
hiipoivat hivuksiansa,
hapsiansa harjasivat
harjalla hopeapäällä,
sukimella kultaisella.
Saivat kuulla äänen ouon,
tuon on soitannon sorean:
sulkahti suka vetehen,
haihtui harja lainehesen.
Jäi hivukset hiipomatta,
tukat kesken suorimatta.
Itsekin ve'en emäntä,
ve'en eukko ruokorinta,
jopa nousevi merestä,
ja lapaikse[6] lainehesta;
ruokorintahan rivahti,
väännäikse vesikarille
tuota ääntä kuulemahan,
soitantoa Väinämöisen,
kun oli ääni kummanlainen,
soitanto ylen sorea.
Se siihen sike'in nukkui,
vaipui maata vatsallehen
kirjavan kiven selälle,
paaen paksun pallealle.
Siinä vanha Väinämöinen
soitti päivän, soitti toisen.
Ei ollut sitä urosta
eikä miestä urheata,
ollut ei miestä eikä naista
eikä kassan kantajata,
kellen ei itkuksi käynyt,
kenen syäntä ei sulannut.
Itsi nuoret, itki vanhat,
itki miehet naimattomat,
itki nainehet urohot,
itki pojat puol'ikäiset,
sekä pojat jotta neiet,
jotta pienet piikasetki,
kun oli ääni kummanlainen,
ukon soitanto suloinen.
Itsensäki Väinämöisen
kyynel vieri kyykähteli.
Tippui tilkat silmistänsä,
vierivät vesipisarat,
karkeammat karpaloita,
herkeämmät hernehiä,
pyöreämmät pyyn munia,
pereämmät[7] päitä pääskyn.
Ve'et vieri silmästänsä,
toiset toisesta noruvi,
putosivat poskipäille,
kaunihille kasvoillensa,
kaunihilta kasvoiltansa
leve'ille leuoillensa,
leve'iltä leuoiltansa
rehe'ille rinnoillensa,
rehe'iltä rinnoiltansa
päteville polvillensa,
päteviltä polviltansa
jalkapöyille jaloille,
jalkapöyiltä jaloilta
maahan alle jalkojensa,
läpi viien villavaipan,
kautta kuuen kultavyönsä,
seitsemän sinihamosen,
sarkakauhtanan kaheksan.
Vierivät vesipisarat
luota vanhan Väinämöisen
rannalle meren sinisen,
rannalta meren sinisen
alle selvien vesien,
päälle mustien murien.
Siitä vanha Väinämöinen
itse tuon sanoiksi virkki:
»Onko tässä nuorisossa,
nuorisossa kaunoisessa,
tässä suuressa su'ussa,
isossa isän alassa
kyyneleni poimijata
alta selvien vesien?»
Nuoret tuossa noin sanovi,
sekä vanhat vastoavi:
»Ei ole tässä nuorisossa,
nuorisossa kaunoisessa,
tässä suuressa su'ussa,
isossa isän alassa
kyynelesi poimijata
alta selvien vesien.»
Sanoi vanha Väinämöinen,
itse virkki, noin nimesi:
»Kenpä toisi kyyneleni,
poimisi vesipisarat
alta selvien vesien,
saisi multa sulkaturkin.»
Tuli korppi koikotellen;
sanoi vanha Väinämöinen:
»Käyös, korppi, kyyneleni
alta selvien vesien!
Annan sulle sulkaturkin.»
Eipä korppi saanutkana.
Kuuli tuon sininen sotka,
niin tuli sininen sotka.
Sanoi vanha Väinämöinen:
»Use'in, sininen sotka,
suullasi sukelteleihet
ve'essä viloitteleihet:
käypä, poimi kyyneleni
alta selvien vesien!
Saat sinä parahan palkan:
annan sulle sulkaturkin.»
Kävi sotka poimimahan
Väinämöisen kyyneleitä
alta selvien vesien,
päältä mustien murien.
Poini kyynelet merestä,
kantoi Väinölle kätehen:
jo oli muiksi muuttunehet,
kasvanehet kaunoisiksi,
helmiksi heristynehet,
simpukoiksi siintynehet,
kuningasten kunnioiksi,
valtojen iki-iloksi.

[1] upehen: oriin.
[2] aioillen: aidoille.
[3] sirkovia: siivet harallaan lentäviä.
[4] kokko: kotka.
[5] piosta: pivosta.
[6] lapaikse: vetäytyy.
[7] päreämmät: kookkaammat.

Elimellisen talouselämän tie.

Kansakunnan uuden elämän edellytyksenä on vallankumous ihmisen henkisen elämän asennoitumisessa. Ne ulkoiset muodot, joissa uuden maailmankatsomuksen toteutuminen näyttäytyy käytännöllisessä elämässä, eivät sentähden voi olla ratkaisevia päättelemiseen, onko kansan keskuudessa todellakin tapahtunut uutta elämää luova vallankumous. Kun on kysymyksessä uuden maailmankatsomuksen omaksuminen, joka uusisi inhimillisen elämän kaikki alat, niin on vallankumous luova tapahtuma, s.o. se ei pyri kumoamaan jotakin vain uusimisen halusta, vaan sitä innoittaa näkemys luoda vanhan ja lahonneen tilalle parempi uusi aika ja terveempi elämä. Sen kautta, että tässä vallankumous ei vaan tuo uutta, vaan myöskin kasvattaa parempaa, on vallankumouksella oikeutus olemassaololleen.

Elimellisen ammattitalouselämän tehtävänä on muodostaa eturyhmien — ja luokkataistelun — yhteiskunnasta ehjä kansanyhteisyyden valtio, rajoittamattoman yksityisten kansalaisten itsekkyyden tilalle, periaatteena *"kokonaisuuden etu ennen yksityisetua"*. Toiseksi on sen tehtävänä saattaa vaikuttamaan uuden maailmankatsomuksen mukainen kansanyhteisyys.

Saksassa riistettiin puolueilta 2 pv. toukokuuta 1933 luokkataistelun kaikki välikappaleet. Kansalaisille luotiin uusi tie vaalia elinetutaisteluaan. Työnantajat, henkilökunta ja työntekijät liitettiin kukin omana ryhmänään elimelliseen toimintaan työrintaman jäsenyydessä. On luonnollista, että Saksan luovan työn tekijöitä yhdistävä äskettäin muodostunut järjestäytymismuoto aluksi vielä osittain juontaa kehityksensä liberalistis-marksilaiselta pohjalta. Saksan työrintaman kansallissosialistinen johto on kuitenkin täysin tietoinen, että työnantajien, henkilökunnan ja työntekijöiden liittäminen yhteiseen rintamaan merkitsee aluksi ainoastaan uuden kehityskauden alkuvaiheita. Mitä enempi jokapäiväisen elämän vaatimukset ja työrintaman jäsenyys kasvattavat kansalaisia uuden maailmankatsomuksen kantajiksi, sitä helpommaksi käypi kaikkien kysymysten, varsinkin sosiaalipoliittisten, ratkaiseminen ja sitä tarpeellisemmaksi tulee kehittää työrintamaa vastaavasti. Elimellisen talousrakennelman kehitys päättyy säätyrakennelmaan. Sen kautta tullaan liittämään yksityiset kansalaiset säätyynsä ja luodaan valtiolle mahdollisuus säätyjen kautta palvella kansakunnan kokonaisuutta sen toteuttaessa taloudellista toimintaansa.

Kansakunnan taloudellisen työskentelyn yhdistäminen elimelliseksi kokonaisuudeksi on Italian korpporatiivisessa talouselämässä saatettu jo korkeaan kehitykseen. Saksa pyrkii samaan säätytalouselämän kautta. Kummallakin on sama tehtävä. Ne näkevät liberalistisen valtion yksityis- ja ryhmäetujen välikappaleena. Toisaalta taas marksilaisuus pyrkii saattamaan valtion köyhälistön välikappaleeksi. Niinollen olisi taattu jatkuva epätasaisuus toisen tai toisen suunnan voittaessa. Sekä Italian korpporatiivinen että Saksan säätytalousjärjestelmä ovat löytäneet tien kansakunnan taloudellisen työskentelyn tasapuoliseen kehittämiseen. Tulee kysymykseen luoda uusia kulttuuri- ja talousarvoja vanhojen sijalle ja löytää sellaiset toiminnan muodot, jotka takaavat noiden arvojen jatkuvan luomisen. On itsestään selvää, että sellaiset valtavat muutokset, mitkä uusi maailmankatsomus saattaa aikaan kansakunnan elämän kehityksessä, eivät ole tuloksellisesti toteutettavissa päivästä toiseen. Ensiksi täytyy saada uusi maailmankatsomus kansan tajuntaan, siitä herää uusi elinetujen huomioiminen ja vaaliminen, sitten vasta voidaan siirtyä toteuttamaan uutta talouselämää. Kansa, joka ei ymmärrä käydä tuota luonnollista kehityksen sille asettamaa tietä, on tuomittu lankeemuksiin ja uusiinkin vastoinkäymisiin. Jokaisen valveutuneen kansalaisen velvollisuutena onkin oppia tajuamaan uuden ajan soitto ja tulkita sitä lähimmäisilleen.

22. 2. Belgian kuningas Albert, joka oli joutunut tapaturman uhriksi, haudattiin tänään juhlallisesti. Väentungos kaupungissa oli niin suuri, että eräs henkilö puristui kuoliaaksi.

*

22. 2. Doumerguen hallitus Ranskassa on jo saanut luottamuslauseen.

*

22. 2. Jugoslaviakin devalvoi valuuttansa. Tämän johdosta ovat kaikki setelipankin jäsenet eronneet.

*

23. 2. Belgian uusi kuningas Leopold III on vannonut kuningasvalansa ja kruunattu.

*

23. 2. Italian, Unkarin ja Itävallan välilla on liitto suunnitteilla, kuitenkaan luultavasti ei tulliliitto.

*

24. 2. Vietettiin Virossa itsenäisyyspäivää.

*

25. 2. 795,000 natsijohtajaa vannoivat uskollisuuden valan Hitlerille.

*

25. 2. Lontoossa toimeenpantiin »nälkämarssi», joka sujui rauhallisesti, vaikka osanottajia oli kymmeniä tuhansia.

25. 2. Kenraali Johnson suunnittelee työajan lyhentämistä Yhdysvalloissa.

26. 2. Itävallassa hajoitetaan puolueet. Valmisteilaan fascistiseen valtiomuotoon siirtymistä (käskystäkö vai äänestyksen kautta?)

*

26. 2. Kenraali Törvand ja ent. ministeri Kerem Virossa joutuvat syytteeseen.

*

26. 2. Latvian pääministeri Bloduichs toivoo Baltian maiden liiton syntyvän sekä Suomen ja Ruotsin liittyvän siihen.

*

26. 2. Saksan ja Puolan ystävyyssopimus ratifioitiin.

*

26. 2. Moskovassa päättyi bolshevikkien puoluekongressi mahtavalla paraadilla Neuvostolan rauhantahdon korostamiseksi.

*

27. 2. Amerikassa on lumimyrsky vaatinut 60 uhria.

27. 2. Itävallan monarkistit ovat vilkkaassa toiminnassa.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

SKJ:n Suurkokous Vaasassa.

Johtaja KALSTA puhuu.

Kuten jo aikaisemmin olemme ilmoittaneet on Suomen Kansan Järjestöllä suurkokous Vaasassa kaupungnitalolla tk. 2 pnä klo 20. Erikoisen maininnan ansaitsee, että järjestömme johtaja esiintyy.

Vaasalaisille tarjoutuu erikoinen tilaisuus päästä selvyyteen, mihin pyrkii SKJ ja miten se aikoo palvella Suomen kansaa.

Kokousta ovat järjestäneet Vaasan jäsenemme kaikella ponnella, joten on syytä olettaa, että kaupungintalo kokoustilaisuudessa on tupaten täynnä.

Vaasalaiset, ottakaa ajasta vaari Vanha järjestelmä ei enää voi maatamme onnellistuttaa. Uudet aatteet, uudet tuulet puhaltavat. Meidän on herättävä näkemään puutteet nykyisessä yhteiskunnassamme ja etsittävä tie kansallemme elämään ja hyvinvointiin.

Kokous on suomenkielinen.

Aluevart. Kari ja Säde Jyväskylässä 4. 3. 34.

Keski-Suomen kalstalaisilla on sunnuntaina maalisk. 4 p:nä klo 19 Jyväskylän Suojassa suurkokous, jossa paikkakuntalaisten puhujien lisäksi puhuvat tunnetut SKJ:n taistelijat Kari ja Säde Helsingistä.

Samalla pyydämme arvoisien jyväskyläläisten ajattelemaan sitä, mistä johtuu, että viime sunnuntaiksi ilmoitettu ja jo täysin järjestetty kokous Kauppalaisseuran huoneistoon evättiin viime tingassa kieltämällä meiltä huoneisto. Kaikesta päättäen ei totuutta saa kansalle Kauppalaisseurassa julistaa.

Keskisuomalaiset, rientäkäämme sankoin joukoin ensi sunnuntaina Suojaan ennakkoluulottomina kuulemaan uuden suunnan terveitä ja järkkymättömiä näkemyksiä.

Herää Keski-Suomi!

*

— **4. alueen vartijapuhuttelut** ovat piirihuonestossa perjantaisin klo 19.

— **Soittotaitoisia** järjestömme jäseniä pyydetään ilmoittautumaan torvisoittokuntaamme lehtivartija Oksaselle S.K.J:n Lehtijaosto, E. Makasiininkatu 6. Puh. 34 793.

Ammattikerhon vuosikokous perjantaina maaliskuun 9 pnä 1934 klo 20 Suomen Kansan Järjestön huoneistossa E.-Makasiininkatu 6 A 5. Esillä sääntöjen määräämät asiat sekä tri-ins. v. Alfthan'in esitelmä. Tervetuloa!

SKJ:n Torvisoittokunta

järjestää Kahvikonsertin sunnuntaina t.k. 11 p:nä Piirihuoneistossa E. Makasiinink. 6:ssa klo 14. Muistakaapahan kaikki tulla nyt mukaan SKJ torvisoittokunnan kahvikonserttiin. Ohjelma tulee olemaan arvokas, voimme tässä jo mainita muutamia ohjelmanumeroita, vaikka ohjelmamme ei vielä ole täydellinen, ensiksikin SKJ torvisoittokunnan soittoa, viulusooloja, yksinlaulua, pakina ja ehkä meille vielä oma kuoromme esittää muutamia laulujaan y.m, y.m. Kutsukorttiin sisältyy vielä kahvi, ei siis muuta, kuin kaikki ajoissa varaamaan liput itselleen.

Lippuja saa piirihuoneustosta. Puh. 24 100, 21 456, 34 793, 33 156. Siis tervetuloa!

Yleinen kokous

Käpylässä Seurojen Talolla ensi sunnuntaina klo 12. Kaikki helsinkiläiset retkelle — Kokoonnutaan klo 10,30 Piirihuoneuston edustalle. Puserot päälle.

1 ja 7 ALUE

järjestää ensi tiistaina klo 20 ohjelmallisen illanvieton jäsenilleen ja heidän tuttavilleen piirihuoneustollaan E. Makasiinink. 6. Ohjelma on arvokas. Pääsy vapaa. Kaikki tervetulleita.

Työ jatkuu Pohjanmaalla

täydellä tarmolla.

Heti Vaasan ruotsinkielisen suurkokouksen jälkeen ryhdyttiin toimenpiteisiin Vaasan suomenkielisen alueen toiminnan vilkastuttamiseksi. Samalla jatkuu työ ruotsinkielisellä Pohjanmaalla. Helmikuun 16 päivänä oli junttakokous Vanhassa Vaasassa ja tämän jälkeen pidettiin 17—25 p. junttakokouksia Uusikaarlepyyssä. Tämän kautta valmistettiin maaperä suurkokousta varten, joka pidettiin Uusikaarlepyyssä 26 p., jolloin nuorisoseuran talo olikin täynnä. Yhtä hyvällä menestyksellä toimeenpantiin seuraavana 27 p. suurkokous Pietarsaaressa, Palokunnantalolla, jonka juhlasali oli niinikään täynnä kuuntelijoita kaikista kansanluokista, mutta enimmän ehkä työväen leiriltä, sekä maanviljelijöitä. Sitten seurasi taas junttaustyötä sekä ryhdyttiin valmisteluihin Vaasan suomenkielistä suurkokousta varten, jossa järjestömme johtaja *Kalsta* tulee puhumaan. Luultavasti järjestetään tämän jälkeen ainakin joku kokous myöskin Vaasan suomenkielisellä maaseudulla.

Pohjanmaan herännyt kansa ymmärtää uuden aatteemme tärkeyden Suomen kansan eheyttämistyössä ja tukee sitä tarmokkaasti.

Porvoossa.

pidettiin tiistaina 27. 2. ruotsinkielinen kokous V.P.K:n talolla, esitelmöitsijöinä tv. Falck ja lv. v. Alfthan, joista edellinen puhui historiallisesta kehityksestä ja rahavallan väärinkäytöksistä kun taas viimemainittu selosti S.K.J:n pyrkimyksiä ja päämääriä. Kokoukseen oli saapunut Järjestömme Johtaja **Kalsta,** joka suomenkielisessä puheessa selosti fascismin ja kansallissosialismin yhtäläiyyksiä ja eroavaisuuksia.

*

S.K.J:n ompeluseura on ankarassa työssä, valmistaen 10/3 pidettävään illanviettoonsa monipuolista ohjelmaa. M.m. purpuri, joka on, niinkuin tiedämme, vanhan kansamme häätanssi, tulee silloin esitettäväksi alkuperäisessä muodossaan. Toivomme on, että S.K.J:n jäsenet sekä heidän tuttavansa saapuisivat katsomaan tätä vanhaa ja kaunista kansallistanssia, joka nyt on otettu uudelleen käytäntöön ja toivottavasti se tulee lähiaikoina yhä yleisemmin esille. Juhlan muu ohjelma julkaistaan seuraavassa Herää Suomen numerossa.

— **4. alueen yleinen kokous** piirihuoneustossa E-Makasiinik. 6. Puhuvat tv. Tilus ja av. Vakkuri aiheesta »Työttömyyden poistaminen». — Kaikki tervetulleet!

Tilauskilpailumme.

Tilaushankintamme jatkuu. Alueet ovat säilyttäneet asemansa melkein samoina. Vain pieniä muutoksia on tapahtunut. Tarkastus kuluneen viikon työstä osoittaa seuraavaa:

1 tila	(1)	Helsingin piirin	4	alue
2 „	(2)	„ „	1	„
3 „	(3)	„ „	7	„
4 „	(5)	Läisi-Uusimaan		„
5 „	(4)	Helsingin piirin	19	„
6 „	(6)	Jyväskylän		„
7 „	(14)	Helsingin piirin	14	„
8 „	(—)	Vaasan Korsholman		„
9 „	(7)	Helsingin piirin	6	„
10 „	(11)	„ „	11	„
11 „	(10)	Kuopion		„
12 „	(14)	Pihtipudas		
13 „	(12)	Turun		„
14 „	(15)	Haagan		„
15 „	(13)	Porvoon		„

Numerot puhuvat selvää kieltään. Toiset alueet ovat pudonneet asemistaan ja toiset vastaavasti nousseet siksi, että ovat olleet pirteässä toiminnassa. Uskallamme otaksua, että hävinneet alueet piristyvät ja hankkivat itselleen takaisin entisen asemansa.

Selostus Haagan kokouksesta 15. 2. 1932.

Erillinen tukikohta Haaga—Leppävaara järjesti torstaina t.k:n 15 p:nä Haagan VPK:n varikolle yleisen kokouksen, johon oli saapunut tavallista runsaammin kuulijoita.

Yleisö seurasi suurella mielenkiinnolla puheita, joita pitivät aluevartijat Säde ja Kari. Ensinmainittu käsitteli aihetta «Syyt ja seuraukset» tuoden vakuuttavan selvästi esille syyt nykyiseen taloudelliseen ahdinkoon ja rappeutuneisuuteen yhteiskunnassa, sekä paljastaen vallitsevan kurjuuden todelliset aiheuttajat, ylivaltiollisen rahamahdin ja sen talutusnuorassa kulkevat puoluepösöt, juutalaisen rahavallan välikappaleita vapaamuurareita unohtamatta.

Tämän jälkeen selosti aluevartija Kari tyhjentävästi työttömyyskysymystä, työttömyyden syitä ja mitenkä SKJ:n aatteiden mukaan työttömyys voidaan poistaa. Puheet palkittiin vilkkailla suosionosoituksilla.

Kokous osoitti selvästi, että yleisö jo nyt paljon suopeamielisemmin suhtautuu aatteisiimme. Kyselytilaisuus todisti, että vielä on paljon harhakäsityksiä vallalla pyrkimyksistämme. Valistustoimintaamme on siis entistä tarmokkaammin ylläpidettävä paikkakunnalla.

Haagan tukikohtaan on viime aikoina liittynyt useita uusia jäseniä taistelemaan uuden aatteemme puolesta. Taistelumme tulee täällä määrätietoisesti jatkumaan.

Taistelurahasto.

Kiitollisuudella järjestö tunnustaa vas taanottaneensa seuraavat lahjoitukset:

Nti T. Smk. 100:—. Jäsen N:o 2674, Selänpää 1:—. Jäsen »25. 2. 34.« 20:—. Toimistopääll. käännöstyöstä 100:—.

Kansalainen, uhrien kautta voittoisaan tulevaisuuteen!

Tee velvollisuutesi!

Suomen Kansan Järjestö, rek. Suomen Vartijain Yhdistys r.y.

*

— **Kauniaisissa** pidettiin sunnuntaina 25. 2. suomenkielinen kokous kello 14, jossa puhuivat aluevartija Saarto ja lehtivartija v. Alfthan, sekä ruotsinkielinen kokous kello 16, jossa puhui lehtivartija v. Alfthan.

Massat ja valtio korporativisessa järjestelmässä.

GUIDO BORTOLOTTO.

Jatkoa edellisestä numerosta.

Korporatiivisen periaatteen, s.o. henkisen yhteyden, tuottavien voimien yhdessätyöskentelyn, kaikkien etupyrkimysten tasoituksen todellistuttaminen voi tapahtua vain kansallisella pohjalla, joka on siis läheisesti liittynyt korporativiseen periaatteeseen.

Fascistis-korporativisella järjestelmällä on oma luonteensa, joka perinpohjin eroittaa sen muista järjestelmistä. Marxismi antaa vain massan tulla oikeuksiinsa, usein yksilön oikeuden ja valtion vallan kustannuksellakin. Demokraattinen valtio asettaa yksilön valtion yläpuolelle, jolloin valtiovalta heikkenee. Kun marxilaisuus ja demokratia, jotka molemmat juontavat lähtönsä individualismista, puhuvat massasta, niin käsittävät he sillä yksilölaumaa, jossa jokainen pyrkii toteuttamaan omia itsekkäitä vaatimuksiaan. Kun he puhuvat kansasta, niin käsittävät he sillä joko määrättyä kansanluokkaa tai puolueihin jakaantunutta massaa, josta kaikesta syntyy ilman muuta ja pakollisesti enemmistösysteemi, vaalisysteemi ja luokkataistelu. Ei ole ihmeteltävää, että massaa enemmistönä ja puhtaasti kvanteettinä pitävä katsantokanta johtaa sosialisten kysymysten puoluekantaratkaisuihin; sitävastoin massaa kokonaisuutena qa organismina pitävä katsantokanta johtaa hierarkiseen, korporativiseen ratkaisuun.

Liberalisen ja demokraattisen valtion heikkous ja kriisi johtuu niistä monista sosialisista ryhmistä, jotka varmistavat itselleen valtiosta riippumattoman vaikutuspiirin. Nämä ryhmät luovat itse juridisia järjestöjä, jotka ovat yleisten järjestöjen ulkopuolella ja usein taistelevat näitä vastaan ja vaikuttavat vahingollisesti kokonaisuuteen ja valtion auktoriteettiin. Liberaalisen valtion perusvikoja on se, että se ei ole riittävästi tai ollenkaan ottanut huomioon näitä sosialisia ryhmiä. Siitä huolimatta problemi on olemassa ja sen kehitystä on seurattava. Sillä valtiolle vieraiden ja sille vihamielisten ryhmien olemassaolo ei ole yhdistettävissä valtion olemassaoloon.

Nämä vaikeudet ovat voitettavissa ja fascismi on ne voittanut siten, että se on vetänyt valtion piiriin kaikki oikeiston keskustan ja vasemmiston sosialiset voimat, jotka näennäisesti ovat toisilleen vieraita ja vihamielisiä, ja asettanut ne aktiivisina ja vastuullisina kokonaisuuden palvelukseen.

Sosialidemokraattisista pyrkimyksistä versonnut massojen organisatio tahtoo valtion toimintaa pienennettäväksi ja massaorganisation toimintaa lisättäväksi. Mutta massojen ja sen johtajien käskettäväksi alistettu valtio, joka kieltää itseltään persoonallisuuden, vallan ja suvereniteetin, on ilmeetön ja epäloogillinen. Kaikki tämä on täysin toisella tavalla järjestetty korporativisessa järjestelmässä, jossa valtio pitää ylemmyytensä ja alistaa valtansa ja samalla edesvastuunsa alle kaikki aktiiviset ja tuottavat voimat. Sellainen elämä vastaa sosialisen elämän välttämättömyyttä.

Valtio ottaa säädettäväkseen kapitaalin ja työn väliset suhteet päämääränään massojen ja sosialisten ryhmien rauhallinen yhdyselämä. Kansallisen yhtenäisyyden korkeamman periaatteen nimessä valtio kieltää luokat taistelevina elementteinä.

Massojen korporativinen järjestelmä on todellakin valtion perusolemus, eikä sen antiteesi. Korporativisen järjestelmän tehtävänä on siirtää etuvastakohdat oikeussuhdesysteemiin sen ratkaistaviksi. Massaorganisatiot ovat valtion tunnustamia liittoja, joiden tehtävänä on massan edustaminen, heidän ammatti-intressiensä valvominen sopusoinnussa kansakunnan yleisten intressien kanssa: varmistaa tuotannontekijäin välinen oikeudellinen tasa-arvoisuus ja saada aikaan tuotantoa ja tuotannollista aktiviteettiä tasoittamalla taistelevia intressejä sosialisen ja taloudellisen solidariteetin pohjalla.

Tällä tavalla saadaan yksilön, yhteisön ja valtion väliset erimielisyydet ja antagonismit poistetuiksi. On ollut ainaisena kysymyksenä se, mitkä ovat yksilön oikeutetut vaatimukset massan ja yhteisön suhteen ja kuinka pitkälle persoonallisuuden oikeudet voivat mennä. Tämän perusteella on yritetty vastata toiseen kysymykseen: mitä kieltäymyksiä yksilöltä voidaan oikeuden- ja lainmukaisesti vaatia, ja mitkä kieltäymisvaatimukset ovat kohtuuttomia ja mielivaltaisia.

Yksilö on elänyt kompromissin alituisessa epävarmuudessa. Fascismi sitävastoin saattaa tämän kysymyksen loogillisesti ja juridisesti oikeudenmukaiseen järjestykseen.

Meidän järjestelmässämme tämä epävarma kompromissi muuttuu tarkaksi oikeudenjakamiseksi. Yksilö löytää massan kautta oikean paikkansa sosialisessa ympäristössä ja samoin massa liittyy yleiseen yhteisöön ja saa valtion valvoman oikeusjärjestyksen avulla aikaan etupyrkimyksensä tunnustetuiksi ja vapautensa säilytetyksi.

Moraalisella, taloudellisella ja poliittisella pohjalla elävän toimintansa kautta fascistis-korporativinen oppi muodostaa massavaltion. Muut oppisuunnat pyrkivät hävittämään valtion auktoriteetin ja vapauden nimessä luomaan massavaltion, mutta he kykenevät rakentamaan vain demagogisen ajatusrakennelman. Me myönnämme auktoriteetin ja perustamme samalla suvereenisen valtion ja massavaltion, joka pyrkii luomaan yksilön ja massan, massan ja johtajien sekä eri yhteiskuntaluokkien ja -säätyjen välille sen solidariteetin, joka on tuotannon ja rauhan tae.

Tällä tavalla fascismi on ratkaissut sen kysymyksen, joka on jokaisen valtion kysymys ja siis tärkein ja vaikein. Fascismi on varmistanut valtion jatkuvaisuuden kokonaisten sukupolvien kehitykseen kohdistamansa vaikutuksen avulla. Fascismi on ratkaissut kysymyksen kansan sosialisesta kerrostumisesta ja kysymyksen kansan etiikasta. Kysymyksen kansallisen älymystön hyödyksikäytöstä kansakunnan päämääräpyrkimysten palveluksessa fascismi ratkaisee johtajaperiaatteen käytäntöönotolla. Fascismi on ratkaissut kysymyksen kansankasvatuksesta, s.o. kysymyksen massojen henkisen tason kohottamisesta ja niiden poliittisen ajattelun ja toiminnan päämäärien asettelusta. Ja lopuksi on fascismi kaikella tällä varmistanut kansan tulevaisuuden, sillä tämä varmuus tulevaisuudestaan on jokaisen kansallisen yhteisön lopullinen päämäärä, toivo ja unelma, tähän päämäärään päästäkseen se on omaksunut huolitta eteenpäinkulkevan, menestyksekkään nuorison innostuksen ja intomielen.

Tää korutont' on kertomaa.

Sanottakoonpa tämän Suomen kansan hyvistä ja pahoista puolista mitä tahansa, niin on kuitenkin kaikkien planeettamme kamaralla tallustelevien tunnustettava, ettei sitä suurella halullakaan päästä moitiskelemaan lukutaidottomuudesta. Jo entisaikoina ovat pyhä-, kierto- ja rippikoulut, jotka miespolvi sitten käytiin muuten paljon perusteellisemmin ja samalla ruumiillisemmin kuin nykyisin, jolloin monasti on pääasiana saada vain jonkinlainen petyykki taskuun, huolehtineet puustaimiin kätketyn viisauden selville saamisesta. Ja mitä taas meidän päiviimme tulee, niin kyllä tuo oppivelvollisuus panee suurimmatkin laiskimukset aapelusten ja kaiken maailman aaspukoitten ääressä istua kököttämään. Jos tästäkin huolimatta jotkut jäävät opista osattomiksi, niin otetaan vahinko takisin sotaväessä, missä äkseerausten ja kivääritemppujen lomassa ajetaan aakkoset kovapäisimpiinkin kalloihin sekä pannaan miehet pakollakin kirjanoppineitten rulliin. Naisväki puolestaan, kiitos sen yleisesti tunnustetun ahkeruuden, pitää tavallisesti komennuksettakin huolen yleisen kansalaiskuntoon kuuluvien vaatimusten täyttämisestä.

Mutta kansamme ei ole pelkästään lukutaistoista. Se on myöskin lukuhaluista. Kyllähän jotkut juoruavat, että vartasinkin nuorisomme kulkee yksinomaan kylän karkeloissa tai joraa hartiat märkinä kaikenkarvaisten tanssiravintoloitten jatsinpyörteessä, pistäytymällä ikäänkuin jäähdytelläkseen silloin tällöin levareihin, mutta tällainen puhe on sittenkin melko paljon liioittelua. Lukemiseenkin näyttää jäävän riittävästi aikaa, eritoten tällaisena työttömyyskautena. Kokonaan toinen asia on mitä kansalaisemme, sen jälkikasvu siihen luettuna oikeastaan lukevat. Se, että päivän aviisit tutkitaan tarkoin aina sekalaisia naimailmoituksia myöten, jotka ilmoitukset erälle lehdille näyttävät muodostuvan epäilemättä verraten tuottoisaksi ja vakinaiseksi tulolähteeksi, on sanomattakin ymmärrettävissä. Ruokahalun ohella on näet uteliaisuuden halun tyydyttäminen ihmiskunnan oleellisimpia ominaisuuksia. Mutta perin harvat tyytyvät yksistään sanomalehtien tarjoamiin annoksiin, ei sittenkään, vaikka nuo julkaisut sunnuntai-, viikko-, lepohetki- y.m. liitteineen koettavat tehdä parhaansa. Lisää tarvitaan ja oikein rutkasti! Ja juuri tuo lisä on monta kertaa hyvin epäilyksen alaista tavaraa kaikista alkuperämerkinnöistään ja maahantuontiluvistaan huolimatta. Ei ole tässä tarkoituksenamme ruveta pöyhimään suoranaista roskakirjallisuutta, jonka ääressä väliin varttuneemmatkin turvaavat rauhalliset iltapuhteessa ja vääntelehtivät sängyissään kuin kissa pistoksissa, eikä myöskään salapoliisiromaaneihin, jotka monilta ovat vieneet ennestäänkin vähäiset unet, vaan siihen tarpeettomaan rihkamalektyyriin, jota halpahintaisten romaanien muodossa ja muka tosikertomusten varjossa tämän valtakunnan asukkaille tyrkytetään, vieläpä vähittäismaksulla. Eihän tuo kama lukijaansa varsinaisesti pysty vahingoittamaan, ei henkisesti sen enempää kuin ruumiillisestikaan, mutta se aika, joka siihen haaskataan, ja ne pennoset, mitkä sen hankintaan uhrataan, ovat liian ajattelemattomasti käytettyjä sijoituksia. Kun huomatava osa kansastamme kylmissä murjuissa värjötellen odottelee kuukaudesta kuukauteen työnsaantimahdollisuuksia ja taistelee aivan kirjaimellisesti jokapäiväisen leipänsä ja välttämättömimmän toimeentulonsa puolesta, niin ei ole ihme, jos tässä rupee suorastaan korpeemaan se suuri kevytmielisyys, joka eritoten kirjallisuuden harrastukseen nähden on niin laajalti havaittavissa.

Vaikka asetammekin kaiken kunnollisen kaunokirjallisuuden omaan luokkaansa ja annamme sille täyden arvon, niin olemme sittenkin sitä mieltä, että kansamme täytyy, jos se mielii selyitä tästä ajasta ja päästä edes joten kuten omille anturoilleen, suunnata pääharrastuksensa tietokirjallisuuden viljelemiseen. Ja näin poikkeuksellisissa oloissa tämä on tehtävä vaikka kaunokirjallisuuden kustannuksella. Eikä riitä ainoastaan se, että tietokirjoja tilataan ja niillä mahdollisesti hyllyjä koristellaan usein metrikaupalla, niitä täytyy myöskin lukea ja lukea uutterasti. Siitä ei ole minkään valtakunnan hyötyä, jos tietojen ammentaminen jätetään vain harvojen huoleksi ja ollaan siinä lapsellisessa uskossa, että kyllä nuo tietomiehet aina tarvittaessa tulevat avuksi. Tietokin on näet sellaista tavaraa, että sitä voidaan varastoida, vieläpä niin ovelasti, että siitä tarvitsijoille annetaan vain rippeet ja vaietaan visusti itse ydinkohdista. Tieto on verrattavissa rahaan, joka nykyisessä järjestelmässä on uskottu harvojen hallinnan ja määräysvallan alaiseksi — ei se ole itse rahan vika, jos sekin pysyttelee vain lokeroissaan ja hyödyttelee yhteiskuntaa vaivaisilla, niinkuin armosta murenevilla kolikoilla.

Meillä täytyy yhä laajempien piirien ja ihan täysi onka päällä iskeä kiinni erikoisesti yhteiskunnallisen kirjallisuuden kimppuun, tuntukoonpa se aluksi kuinka kuivalta tahansa. Ellemme näet juurta jaksain pääse selvyyteen siitä, minkälainen huusholli meidänkin maassamme on vallalla ja kuinka hyllyvälle ja tosioloja vastaamattomalle pohjalle monet taivaaseen saakka kehutut rakennelmat perustuvat on meidän aivan turha toivoa oloihin parannusta. Vasta silloin, kun mahdollisimman moni täysin tajuaa olevien olojen puutteet ja suoranaisen mädän, voidaan käsittää parannusmahdollisuudet ja uuden elämän näkemykset. Yhteiskunnallisen kirjallisuuden joukosta valitkoot arvoisat lukijamme varsinkin sellaisia teoksia, jotka selvittävät asioita kuivien numeroitten valossa. Mitä pitemmältä ajalta nuo numerot ovat, sitä parempi. Tarkastelkaa sitä eritoten toistensa yhteydessä ja vetäkää niistä itse ja ennakkoluulottomasti johtopäätökset. Olemme varmat siitä, että tällöin tulette omakohtaisesti havaitsemaan hyvin merkillisiä asioita. Tulette m.m. näkemään ja hyvinkin pian, kuinka yhteiskuntamme on melko usein verrattavissa ihmiselimistöön, josta toisen sairaus on poistettu panemalla toinen tilalle. Eivät olot sillä parane, että plaastarilapun paikkaa muutellaan: mätä on aina mätää, pursutkoonpa se ulos mistä kohtaa tahansa.

Kenties eräät näitten rivien lukijoista kummaksunevat, mistä siihen Sikraan on tällä kertaa pesiytynyt tuollainen kansan pakkoluettaminen ja numeroitten kronkkimisen into. Eikö olisi ollut sopivampaa ja kenties lehdellekin vaarattomampaa jutella hiukan mukavia? Ei! Pakinatkin on silloin tällöin pakostakin muutettava oikealle tähtäimelle ja sanottava sana aikanaan. Lystiä lasketellaan taas silloin, kun siihen on syytä. Kun meillä nykyisin saarnataan kaduilla ja kujilla olojen paranemisesta ja kaunomaalaillaan aivan keskeneräisiä tekeleitä, niin on totta totisesti syytä varoittaa ja käskeä ottamaan selvää, ovatko nuo aikaansaannokset vielä edes mörjäysasteella, vai tarvittaisiinko niihin vielä kirvestyötä. Ja eikö kirvestyön jälkeen kunnollinen suomalainen hautaterva antaisi paljon kestävämmän tuloksen kuin huonosti valittu, myöhemmin rapiseva maali!

Kysyttäneen, mistä päästä noitten yhteiskunnallisten tietojen urimoiminen olisi aloitettava. Voimme sanoa, että alkuvalmisteluja varten ei tarvita muuta kuin hiukan terästettyä silmää ja muutamia vertailevia tilastoja. Kuin esim pankeissa liike hiljenee, protestit ja lainhakutuomiot vähenevät, niin katselkaa samalla kertaa, miten on meikäläisten köyhäinhoitomenojen laita, hiljeneekö liike panttilainakonttoreissa ja minkälainen on kotinsa menettäneitten ja vararikkoon joutuneitten asema. Jokapäiväiset sanomalehtemme eivät näytä antavan tällaisiin rinnastettuihin kysymyksiin lihavilla otsikoilla varustettuja vastauksia. Vastaukset on haettava juuri tilastoista joitten kieli on korutonta.

Sikra.

IKL rahakapitalistien ja rapparien johtama kansanliike.

Jo ennen kuin liityin IKL:ään olin tietoinen siitä, että se on rahakapitalistien ja rapparien johtama. Koska kuitenkin palkallisen näkyvän johdon takana piileksivä todellinen johto on niin hyvin kätketty, että liikkeen tavalliset jäsenet eivät sitä voi kuvitellakaan mahdolliseksi, etenkin, kun he isänmaallisessa innossa eivät kykene käyttämään omaa järkeään, päätin liittyä IKL:n jäsenyyteen saadakseni asioista paremmin selvän. Tämä ei kuitenkaan ollut liittymiseni ainoa syy, eikä oikeastaan pääsyykään, vaikka se muodostuikin jatkuvaksi riidan aiheeksi IKL:n johdon ja minun välilleni. Pääsyynä liittymiseeni IKL:ään on pidettävä sen johdon uskottelua, että IKL ajaa uuden kansallissosialistisen maailmankatsomuksen asiaa, vaikka he nimittävätkin sitä fascismiksi, koska suomalaiset eivät voi, niinkuin he sanoivat, sietää sosialismin nimitystä. Johtuen siitä, että IKL:ssä on paljon ulkonaisia muotoja lainattu »uuden näkemyksen» maista ja että sen riveissä on suuri määrä myös todella uutta maailmankatsomusta janoovia, jopa osittain — käsittäviäkin jäseniä, saa siitä ja sen toiminnasta helposti väärän käsityksen. Niinpä suurin määrä IKL:n jäseniä, jotka toivovat muutosta nykyisiin oloihin, s.o. tahtovat saavutettavaksi suomalais-kansallisen valtion, jossa heillä jälleen on työn ja leivän saannin mahdollisuudet ja jossa pääsisivät rauhaan ikuisista puolueriidoista, uskovat sen todella saavuttavansa IKL:n kautta. Kun sitäpaitsi IKL, joka on vapaamuurarien julkisesti johtaman Lapuan liikkeen jatko, joka taas puolestaan oli ottanut Lapualla alkaneen valkoisen kansan nousun »johtaakseen», edeltäjiltään peri pohjasakakseen huomattavan osan vapaussotamme valkoisista sotilaista, ei ole mikään vaikeus saada IKL:n massoja uskomaan, että kun vaan saadaan »punaisuus» hävitettyä Suomest, niin kaikki käy taas kuin rasvattu.

IKL on luonteensa perusominaisuuksien mukaan porvarillinen liike, jonka jäsenet ovat suurimmaksi osaksi porvarillisista piireistä ja sellaisina näkevät kyllä kansallisuuden korostuksen välttämättömyyden, mutta ovat porvarillisen kykenemättömiä, arkoja ja saamattomia kaikissa yhteiskunnallisissa uudistuksissa, jopa pitävät niitä aivan tarpeettomina. Siksi onkin IKL:n päämäärä, ottaa diktatuurivalta, hävittää »punaisuus» viimeistä rahtua myöten ja senjälkeen pakottaa kansa elämään spartalaisen yksinkertaista elämää. IKL:n johto sanoo nim. m.m. suunnilleen näin: »Jos me tahdomme luoda tästä maasta taloudellisesti voimakkaan valtakunnan, on kansan vietettävä spartalaisen yksinkertaista elämää. Kulutusta on järjestelmällisesti supistettava, jotta voidaan sitä enemmän säästää pääomaa tuottavaan tuotantoon. Ainoastaan nykypolven ja seuraavienkin polvien kieltäytymisien kautta me voimme luoda taloudellisesti voimakkaan Suur-Suomen, joka kykenee elättämään yhä lisääntyvän väestön.» Se, joka tuollaista törkyä uskottelee kansalle, ei voi olla muuta kuin kansainvälisen rahajuutalaisuuden kätyri niin jyrkästi kuin

(Jatk. siv. 4.)

Puseromiehen silmänisku.

Väitetään että urheilu jalostaa. Ja jos maailmanhistoriaan saa uskoa, niin asiantaita lienee niin olleen — vanhassa Kreikassa. Mutta siitä on aikoja sitten, ja sillä välin olemme »edistyneet« hirmuvauhdilla, meistä on tullut »sivistyneitä« ja «kulttuuri« on saavuttanut huippunsa. Ja että se on totuuden totuus, sen näyttivät ruotsalaiset, nuo Pohjolan ranskalaiset, — äskettäin Sollefteån hiihtokilpailuissa. Nimittäin kuin viheltelivät meidän Nurmelalle, tämän keskeytettyä kilpailun. »Urheiluystäviä», jotka niin menettelevät, — miehelle, voisi paremmin sanoa urheiluhyenoiksi. Heitä varmasti ei voi sanoa Pohjolan ranskalaisiksi, — jos ei ajattele niitä Ranskan kulttuuritaistelijoita Afrikasta. Kyllä heissä todellakin on hyvin vähäisen sitä «esi-isien henkeä» eikä äyrinkään edestä perintöä Kaarlen XII ajoilta

Jos todellakin nykypäivien urheilu herättää tuollaista vihaa, niin eiköhän koko urheilumeininki ole vähän päin männikköä. Minusta ei voi enään puhua kilpailusta, leikistä tai »pelistä», — vaan tässä on jo kysymys «rauhallisesta sodasta». Ja kansalle, joka ei voi katsoa urheilua urheiluna, sille julistakaamme «urheilusota», — siis yksinkertaisesti — välit poikki. (Kauppasota meillä jo on, ja lähellähän oli, ettei lähdetty sotimaan Tonavan rannoille, — siis, yksi sota enemmän tai vähemmän, ei merkitse meille mitään!)

Ja kun kerran Ruotsinmaasta jututaan, niin tahdon huomauttaa, että »Svea äiti« nyt aikoo ratkaista kielikysymyksemme. Sitä varten Tukholman entinen marksilainen porimestari Lindhagen on tulossa tänne. Ja silloin ne riita-asiat kerta kaikkiaan selviävät. Sillä onhan tämä punainen suurpomo ammattimies, — **nimittäin vihanlietsomisessa, luokkavihan ylläpitämisessä ja lehmäkaupoissa.** Ja semmoista miestä me ollaankin vailla.

*

Tattis vaan. «Svea äiti«, — pidä sinä Lindhagenisi itse. Hänellä on hyviä työmaita, muun muassa Ådalenissä. Muuten minun on vielä »treenattava« pillillä soittamaan — Sollefteån-polkka. Vaikka oli aikomus käyttää urheiluloman muuhun, kuin viheltelemään.

Heij—svejs!

Ammattikerhon

VUOSIKOKOUS perj. maalisk. 9 pnä 1934 klo 20 Suomen Kansan Järjestön huoneustossa E.-Makasiinink. 6 A. Ohjelmassa m.m. Tri-ins. v. Alfthan'in esitelmä. Tervetuloa.

卐卐 SKJ:N NAISTEN 卐卐 ILLANVIETTO

lauantaina 3/3-34 klo 20 kerhohuoneustossa E.-Makasiinink. 6.

Ohjelmasta mainittakoon:

Yksinlaulua; lausuntaa, rva Saikku. Puheita pitävät: vartijat Heiskanen. Lindqvist ja Raikas. Kuuluisa ennustajatar Itämailta (ei Palestiinasta) esiintyy. Silhuettileikkaaja y.m.

Soittoa. Tunnin tanssia.

Kutsukortteja on saatavana SKJ:n jäseniltä ja arpajaistoimistosta puh. 33 156.

Juntan päältä nähtyä . . .

(Jatk. siv. 1)

paat jättävät paimenensa. Se on niinkuin sananlasku sanoo: pakenee ne rotatkin hukkuvasta laivasta. Vaikka eihän meitä työmiehiä oikein sovi verrata rottaan, vaan pikemminkin olemme sellaisia mikkihiiren kaltaisia olioita, joita sikäläiset puoluejopparit yrittävät maanitella hukkuviin laivoihinsa ja jos ei muuten onnistuta, niin koetetaan oikein viinan voimalla, jos vielä olisi heikkoja sieluja. Mutta taitaa olla huono konsti tämä Sasun holi-anniskelu patentti. Mitähän siitä tuumaavat ne oikeat Savolaiset immeiset, jotka, ovat aikoinaan äänestäneet eduskuntaan ennestäänkin jo suurta omaisuuttaan kartuttamaan? Eiköhän ne ala kohta sitä miestä vähän rökittämään; ja olisihan sitä jo syytäkin. Tuskin siinä silloin enään auttaa Sasun kielevä lupsakkuus, muuta kuin ovesta pellolle ja tunkiolle koko roska.

Muuten mitä savolaisista puhutaan, niin täytyy myöntää, että toimeliaita ne ovat siellä Savon maassa. Näissä meidän merkeissä laittavat töpinäksi ja toisinaan oikein ryskyttämällä. Kuuluupa sellaisia uutisia niinkuin Sasun ja kumppanien toiminta siellä päin alkaisi kutistua vallan olemattomiin ja että entisistä sasulaisista alkaa tulla ihan täysverisiä kalstalaisia. Niin se vain saattaa käydä.

Tässä kesken kaiken kiireen täytyy hypätä vähän Itävallan tapahtumiin.

Siellä sitä on taas vähän tapella nujuutettu hikipäässä muutamia päiviä kuin pohjalaisissa häissä ennen vanhaan. Mutta mitään erikoista hyötyä siitä ei ole ollut kansalle. Saman ilmiön vain ovat saaneet kokea, kuin meilläkin 1918, että johtajat pakenivat ja jättivät joukot oman onnensa nojaan. Päivälehdet tiedoittivat, että Itävallan sos.-dem.-puolueen johtaja Otto Bauer ja tasavallan suojeluliiton johtaja Julius Deutsch ovat paenneet ja ovat tälläkertaa Bratislavassa lähellä Itävallan rajaa. Todellakin kaunis teko, mutta sehän onkin sitä kansainvälistä patenttia. Niin se käy aina ja on käynyt ennenkin, että marxilais-juutalaiset puoluepomot tiukan tullen kaputtelevat tiehensä. Mutta verilöylyjä he ovat mestareita toimeen panemaan. Ja siitähän he palkankin saavat, siijonin viisaat kyllä antavat rahaa ja bolsheviikit ottavat sitten tiukan tullen Kremlin muurien suojaan.

Täkäläinen sasukraatti on kyllä koettanut puolustaa näitä kansainvälisiä aatetovereitaan mutta perin huonolla tuloksella. Ei meitä niin vain petetä. Mutta pitäähän sitä yrittää, kun määräykset on saanut, onnistuma on jo toinen asia. Tuntuu siltä kuin puolue-pukarien päivät alkaisivat olla luetut vähän joka puolella ja marxilais-juutalais-liperalistinen kansainvälinen huseeraus loppu. Siihen suuntaan ne kehittyvät täällä Suomessakin aina pikku hiljaa. Hiljalleen vain juntataan kansan päähän uutta meininkiä ja valistetaan ja herätetään, eikä siinä silloin auta Sasun keksimä patenttianniskelu, eikä ruokaryypyt, (paitsi ehkä Sasulle itselleen, jos sattuu näkemään pikku-ukkoja). Asiallinen jutustelu vain ja silloin kansa herää. Vastuksista huolimatta:

HERÄÄ SUOMI.

Juntta-Jehu.

J. K.

卐

Raha „ajatustemme avartajana"?

(Jatk. siv. 1)

Sen täytyy tyytyä lapsipuolen asemaan, sillä ei ole toivoa odottaa tukea korkealta arvovaltaiselta taholta. Sillä ei ole riittävästi virallista suojaa tukenaan, se ei voi odottaa sitä suojaavia sopimuksia. Sen täytyy tyytyä vain vaatimattomaan *»moraaliseen herätystyöhön ja enemmän tai vähemmän epälojaaliseen, määräävässä asemassa olevien kansalaisten kannatukseen.*

Raha, jonka tulisi olla vain kansan elämän palvelija, on muodostunut meillä valtatekijäksi, jonka edestä kansa saa kärsiä ja joka on pantu vain erään pienen ryhmän yksinomaiseksi palvelijaksi ja suuren kansan osan herraksi.

Raha avartaa ajatuksemme, se muokkaa ne täydelleen, se lumoaa haltijansa, pitää ne sokeina ja meidän kansaparkamme saa olla tyytyväinen sekä — kärsiä.

Allekirjoittanut tilaa täten

„Herää Suomi"-lehden,

1/1 vuodeksi .... Smk. 35:—
1/2 vuodeksi .... Smk. 20:—
1/4 vuodeksi .... Smk. 15:—
1 kuukaudeksi .... Smk. 6:—

lähetettäväksi osoitteella:

....

....

Tilausmaksu Smk. .... seuraa mukana — saa periä jälkivaatimuksella

................................../....../......

....

....

Kyllähän susi syitä keksii...!

(Jatk. siv. 1)

minkä edestä kaasulaitos kykenee tuottamaan kaasua, sillä muutenhan polettien arvo laskee. Ja jos kaasuntuotto näyttää ostettuun polettimäärään verrattuna riittämättömältä, niin ei sittenkään pidä kiirehtiä laajentamaan kaasulaitosta, ennenkuin on saatu varmuus siitä, että **kaasun käyttö vastaavasti on kasvanut.**

*

Mikään ei estäisi laajentamasta kaasupolettien käyttöä. Voitaisiinhan niillä ostaa muitakin tuotteita kuin kaasua, esim. elintarpeita maitomyymälöistä. Eikä niiden käytön tarvitseisi rajoittua vain maitomyymälöihin, vaan käytettäisiin niitä maksuvälineinä muissakin myymälöissä. Voitaisiinhan niitä käyttää palkkojen maksuunkin. Ja silloinhan niitä voisi jo sijoittaa alkupääomiksi liikeyrityksiinkin.

Näin olisikin poletti jo muuttunut yleiseksi maksuvälineeksi, rahaksi. Eihän raha itse asiassa olekaan muuta kuin poletti, jota käytetään kaikkien tuotteiden ostoon ja palkkojen maksuun. Kaikki tuotteet ja palkkatyöt ovat siis "kaasua". Kaasulaitosta vastaavat kaikki yritykset ja niiden "poletinjakajana" ovat valtio ja pankit, viimemainittujen ollessa varsinaisia "maitomyymälöitä".

Voidaanko rahan avulla sitten harjoittaa kiristystä? Voidaan harjoittaa aivan samalla tavoin kuin poleteillakin. Jos poletin hinta maksettaisiin vasta sitten, kun kaasu on saatu mittarista ja käytetty, niin olisi yhtäläisyys asiain kulussa aivan silmiinpistävä. Koska nimittäin raha itse on polettina, niin ei polettia makseta käteisellä vaan otetaan se lainaksi. Ja kiristäminen tapahtuu nyt siinä muodossa, että **lainaa takaisin maksettaessa suoritetaan suurempi rahasumma kuin on lainattu.**

Tätä kiristystapaa käytetään aivan yleisesti ja kiristämällä hankitulle rahamäärälle on annettu hieno nimikin: **korko.** Ja kiristäjä tässäkin tapauksessa puolustautuu sillä, että hän lainaamalla muille rahaa uhraa omat rahankäyttömahdollisuutensa ja on siten oikeutettu ottamaan koron. Ihmeelliseltä vain tuntuu, että ihminen, joka on yleensä niin itsekkääksi tunnettu, niin mielellään uhrautuu, kun on kysymys rahan lainaamisesta — —. Vieläpä hän laskee itselleen "korkotappioksi" sen, ettei hänellä ole ollut tilaisuutta uhrautua! — Etupäässä pankit käyttävät vielä sitä puolustelua, että rahan lainaamisesta aiheutuu kustannuksia, jotka täytyy koron avulla korvata. Tämä puolustelu on oikeutettu niin kauan, kun pankki pysyy "maitomyymälänä", mutta muuttuu tekosyyksi silloin, kun pankki kiskoo tarpeettoman suuren koron. Yhteisen kansan mielestä pankki viimemainitussa tapauksessa vain kallistaa "kaasun" hintaa. Tästä syystä olisi pankeilla erittäin terveellistä ryhtyä itsetutkiskeluun saadakseen selville, ovatko ne osiaan tarpeellisia laitoksia maksuvälineiden jakelussa vai **onko kenties osa niistä tarpeettomasti kallistamassa ja mutkistuttamassa sitä.**

On vielä eräs näkökohta, jolla rahamiehet näyttävät mielellään puolustavan koronkiskontaansa. Ja tämä näkökohta on n.s. "riski" eli tappion vaara. Onhan näet mahdollista, että lainattuja rahoja ei saada takaisin, ja tästä syystä korko olisi käsitettävä jonkinlaiseksi vakuutusmaksuksi. Siis mitä suurempi riski, sitä suurempi korko, joten lainattaessa rahoja epävarmoihin yrityksiin otetaan suurempi korko. **Mutta tekeekö suurempi korko sitten tällaisen epävarman yrityksen varmemmaksi?** Ja kun pankki ilmoittaa maksavansa tallettajilleen suuremman koron, niin se kai tarkoittaa sitten sitä, **että pankin asiat ovat aivan rempallaan!**

*

Kansantalousoppikirja kertoo korosta m.m. seuraavaa: "— — Niin kauan, kun lainaaminen tarkoitti hädässä olevan auttamista, tuntui koron ottaminen kiskomiselta, ja tältä kannalta kristillinen kirkko Wienin kirkolliskokouksessa v. 1311 kielsi koron oton. Tämä kielto pysyi voimassa koko katolisen keskiajan. Sen seurauksena oli, että rahojen lainaaminen jäi juutalaisten ja arabialaisten erikoisalaksi. Mutta sitä mukaa kuin taloudellinen elämä kehittyi ja luottoa alettiin käyttää tuotantotarkoituksiin, ruvettiin vaatimaan koronottamiskiellon kumoamista — —."

Olisi hauskaa tietää, kutka ensinnä rupesivat vaatimaan koronottamiskiellon kumoamista, tuskinpa vain lainan**ottajat!** Myöskin olisi mielenkiintoista saada selville, ovatko esim. juutalaiset jo luopuneet "erikoisalastaan", rahan lainaamisesta! Ja vaikka koron ottaminen ei enää "tuntuisikaan" kiskomiselta, niin **sen vaikutukset esim. palkkatasoon tuntuvat sitä paremmin.**

Kaikkia tuotantolaitoksia korko rasittaa aivan tarpeettomana painolastina. Ja yritysten kannattavaisuutta mitataan sen perusteella, kuinka suuren painolastin se jaksaa kantaa. Muu kaikki on merkityksetöntä. Jos sitten näyttää siltä, että käypä korko on liian suuri painolasti yritykselle, niin ei yritykseen ryhdytä. Korkoa pidetään niin luonnollisena, ettei **kukaan älyä sitä edes jättää laskuista pois.** Ja kumminkin on asianlaita niin, että jättämällä koronkiskonta pois saadaan hyvin moni yritys, joka muuten katsotaan toivottamaksi, kannattamaan aivan loistavasti. — Puhutaan "käyvästä korosta". Kuinka suuri on sitten käypä korko Sillä ei olemitaan määrättyä suuruutta, **vaan se on yleensä niin suuri kuin mahdollista.** Sen suuruuden on aina määrännyt vain ihmisten ahneuden aikaan saama tottumus. Ja onkin melko varmaa, että koronkiskontaa on ollut, olemassa niin kauan kuin rahaakin, ja **vasta jälestäpäin on kansantalousoppi tälle kiristysmuodolle koettanut keksiä perusteluja.**

Mutta meidän ihmisten on täytynyt tottua kaikkeen. Ostaessamme puvun juutalaiselta me varomme visusti, ettei meitä puijata. Eivät siinä silloin auta juutalaisen vakuutukset konkurssin partaalla olevasta afääristään, eivätkä paljonpuhuvat elehtimiset. Kun sitten tulee kysymys korosta, niin muutumme kaikki samanlaisiksi juutalaisiksi, niin lainanantajat kuin lainanottajatkin, huiskuttelemme käsiämme ja **uskomme** puolusteluihin, jotka ovat yhtä halpahintaisia kuin narinkkajuutalaisen vakuuttelut. **Meidät on onnistuttu kasvattamaan korkokysymyksissä aivan väärään suuntaan, yksinomaan lainanantajan etuja ymmärtäviksi.**

— — —

Huhujen mukaan suunnitellaan parhaillaan uutta pankkilaitosta. Tämä pankki jakaisi lainoja 5 prosentin korolla, ja lainojen takaisinmaksu alkaisi 20 vuoden kuluttua lainanantopäivästä. Epävarmojen aikojen vuoksi on pankki pakotettu kumminkin perimään 20 vuoden korot etukäteen. — "Pankki toivoo täten jakamalla pitkäaikaisia lainoja kohtuullisella korolla voivansa helpottaa omalta osaltaan nykyistä vaikeata taloudellista aikaa — —"

*

Eikö valtio sitten voi tehdä mitään kiristyksen, koronkiskonnan, estämiseksi? Ainakin meillä Suomessa se näyttää hankalalta, sillä valtio saa itse pulittaa veloistaan huomattavat korkorahat vuosittain ulkolaisille kiskojille ja on näin ollen itsekin pakotettu kiskomaan korkoa lainatessaan rahaa edelleen. Vyyhteä ei tietenkään voi selvittää jättämällä korot ulkomaille maksamatta, koska kerran koronmaksusta on sovittu. On senvuoksi ällistyttävää kuulla niistä imartelevista lausunnoista, mitä osaksemme on tullut **ainoastaan siitä syystä, että sopimukset on täytetty,** siis korot säännöllisesti maksettu! Mutta tämä imartelu lieneekin tarkoitettu etupäässä muille opiksi, jotta seuraisivat esimerkkiä. **Kuinkahan mahtaisi olla imartelujen laita, jos itse velat maksettaisiin samalla kertaa?** Lypsylehmän pito meiltä silloin loppuisi ja lehmä myytäisiin teuraaksi, siis velkakirjat lakkaisivat olemasta voimassa. Jos näin kävisi, niin tuskinpa imarteluja saataisiin. Sillä mitä hyödyttää kehua hyvääkään lypsylehmää sitten, kun se on tapettu!

Mutta miksi valtio ei voisi estää kiristystä samaan tapaan kuin kaasulaitoskin, siis **päästämällä lisää rahaa liikkeelle?** Siitä syystä, että valtio **ei kykene** kuten kaasulaitos saamaan selville, riittääkö "kaasua" vai ei. Ja pankit eivät sitä edes haluakaan ottaa selville, sillä ne harjoittavat itsekin koronkirkontaa ja pyrkivät sijoittamaan rahavaransa sinne, **mistä saavat korkoa enimmän ja varmimmin.** Jos liikkeellä on sitten rahaa enemmän kuin, mikä vastaa "kaasua", siis tavaraa ja työtä, niin alenee rahan arvo aivan riippumatta siitä, **kykeneekö valtio lunastamaan rahansa kullalla vai ei.** Tästä syystä olisi jonkinlainen tuotannon kontrollilaitos hyvä olemassa valtion ja pankkien apuna ja ojennuksena. — Jos rahaa lainataan uuteen tuotantolaitokseen, jolloin siis vastaavasti "kaasuakin" saadaan lisää liikkeelle, niin on sitä ennen harkittava, **tuleeko "kaasun käyttö" vastaavasti lisääntymään.** Näinhän kaasulaitoskin menettelee. On siis otettava selville, onko ostokykyä uusille tuotteille. Mutta **tähänkään valtio ei kykene** enempää kuin pankitkaan, jotka eivät sitä edes haluakaan. Tarvittaisiin siis tässäkin sama kontrollilaitos.

Valtion kykenemättömyyden vuoksi arvostella liikkeellä olevien tavaran ja työn ja rahamäärien suhdetta sekä ostokykyä pelätään meillä laskea rahaa lisää liikkeelle ja alentaa siten korkoa. Pelätään siis rahan arvon alenemista. Tästä syystä meidän rahamme arvo riippuu suuren yleisön silmissä yksinomaan valtion kyvystä lunastaa liikkeessäolevat setelit kullalla tai ulkolaisella rahalla. Se, että meidän "polettiemme" arvo riippuu vain kultakiloista ja **ulkolaisista** "poleteista", on totisesti, jos mikään, pimeän keskiajan taikauskoa! Mutta asiaa ei siis voida auttaa, **ennenkuin saadaan aikaan luottamus valtion kykyyn pysyttää luonnollisin keinoin rahan arvo vakaisena. Korkokysymyskin ratkeaa silloin itsestään yhteiskunnalle edullisesti.**

K.

IKL rahakapitalistien...

(Jatk. siv. 3.)

se hyökkääkin toista juutalaisuuden haarautumaa, marxilaisuutta vastaan. Tästä myöskin johtuu, että IKL:n sanomalehdistö ei hyväksy mitään kirjoitusta, jossa mainitaan paha sana rahakapitalisteista, pankeista tai vientiteollisuudesta. Johto »selittää» tämän menettelynsä johtuvan rahallisen kannatuksen säilyttämisen välttämättömyydestä ja että se muka aikanaan antaa myös rahakapitalisteille »mitä kuuluu». Minä pidän sitä joka tapauksessa sangen kieronа pelinä ja pelkään myös, että IKL:n johto, jos sillä rehellistä tahtoa onkaan, on, antaessaan pikkusormen pirulle, menettänyt koko käden. Olenkin yhä varmistunut vakaumuksessani, että IKL:n todellinen tarkoitus onkin vain kiihoitus marxilaisuuden hävittämiseen asevoimin, eikä mikään uuden maailmankatsomusaatteen levittäminen ja syventäminen niinkuin sen rivimiehille usein erehdyttävästi esitetään. Niinpä sanoikin minulle viime vuoden loppupuolella eräs IKL:n johtajista, joka on myös liikkeen päärahaston hoitajana ja siis varmimmin nauttii rahapiirien luottamusta, että minä kansallissosialistina olen »kerettiläinen» IKL:ssä ja että kansallissosialismi on humbuugia ja utopiaa, koska yhteiskunnallisia uudistuksia voidaan vain varovaisesti askel askeleelta tehdä. Samalla hän sanoi, että hän tekee kaikkensa estääkseen minut julkisesti pääsemästä arvostelemaan IKL:n johtoa ja sen laatimaa ohjelmaa, jonka lapualaisortodoksisuuden puolesta hän sanoi taistelevansa viimeiseen asti. Hän pitikin sanansa, sillä kellä on rahakaapin avaimet, sillä on myös valta IKL:ssä niinkuin nykyisessä liberalistis-porvarillis-marxilaisessa yhteiskunnassakin. Tahdon vielä sanoa, että IKL:ssä on paljon oikeata ainesta, joka sydämestään tahtoo hyvää ja oikeata, mutta ollen taloudellisissa ja yhteiskunnallisissa asioissa aivan lapsen kengissä, tahtomattaan tulee palvelleeksi tarkoitusperiä, joita vastaan se jopa luulee taistelevansa. Tällaista tietämättömyyttä ja siis johtoon täydellistä kypsymättömyyttä ilmenee vieläpä IKL:n johdonkin yksityisissä jäsenissä, jotka tahtovat hyvää, mutta joilla käsitteet ovat aivan sekaisin ja siksi tekevät todellisuudessa enemmän pahaa kuin hyvää kansallemme.

Minä puolestani tahdoin taistella IKL:n riveissä Suomen kansan tulevaisuuden ja menestyksen puolesta, mutta koska se ei olekaan IKL:n todellinen tarkoitus ja koska tosiasiallisesti olen siellä »kerettiläinen» ja IKL:n johto syystä on vihamielinen minulle, niin en katso minulla olevan mahdollisuutta hedelmälliseen työskentelyyn mainitussa järjestössä, koska se ei taistele puhtain asein saman asian puolesta kuin minä

ENSIO UOTI.

Suomen Kansan Järjestö

JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA

Helsinki, Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja ...., Toimiston päällikkö ., Järjestön rahastaja .. } 24 100

Lehtijaosto:

„ kassa ...., „ ilmoitukset ., „ tilaukset .. } 34 793

Toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100

SKJ Helsingin Sörnäisten lukutupa, V linja 14.

Uudenmaan piirikanslia, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100

Turun aluekanslia, Turku, Rauhank. 8, puh. 3455.

Mäntsälän alue, Mäntsälä, Vuori.

Länsi-Uudenmaan alue, Karjaa. Puh. 1 41

Kuopion aluekanslia, Kuopio, Puijonk 15. Puh. 991.

Vaasan I aluekanslia, Korsholma, opett. Kull.

Vaasan 2 aluekanslia, Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman

Viipurin aluekanslia, Viipuri, Ristimäki, Kaalimaankatu 2, Saarinen.

Jyväskylän alue, Jyväskylä, Emaus. Puh. 231

Porvoon aluekanslia, Porvoo, Vesitornink. 34.

Loviisan aluekanslia, Loviisa, Mariank. 7. A.

Hämeenlinnan aluekanslia, Hämeenlinna, Hätilä, Harjula.

Herää 卐 Suomi

Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:

Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934. Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.